

καί εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους φίλους μου: Βανιάϊ (Π. Δ.) καὶ Κεραλήν τῆς Μεθούσης (Μ: αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Πιμμενί Μυρτώ (ἔσται ὁ δὲ ἐξήγησες) καὶ Σεντενυμένο Ἑλληγόπου ο.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξου: ὁ Ἕρως τοῦ Σέλλου μετ' τὴν Μυροβόλον Χαραυγὴν, Κίτρινη Μάσκαν καὶ Ἀριστόν Κολυμβητὴν — ἡ Νηρηΐς τῶν Ἀργαφῶν μετ' τὴν Ἀφραν, Νόρμαν, Αἰθῆν, Ἰέαν καὶ Κάκιαν — ὁ Ἰδαῖος Διηγήτορας μετ' τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἰδης, Ἐσθρὴν Ἐσπέραν καὶ Ἑλληρικὴν Νῆσον — ὁ Μικρὸς Φαντασιοκόπος μετ' τὴν Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου, Ἀφραν τῆς Ἀνοξίσεως καὶ Ἰδιότροπον Σανθούλαν — ὁ Ζοφερός Μεσαίων μετ' τὴν Ἐσθρὴν Νεφέλην, Σανθὴν Φοῖβην, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Ἀθῶν Καρδίαν καὶ Ἰδιότροπον Νεάνίδα — ἡ Γλαῦξ τῆς Ἀθῆνας μετ' τὸν Δικηγόρον τῆς Νεοιλίας καὶ Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν — ὁ Μαραμένος Μενεξὲς μετ' τὸν Θυρωτὸν τοῦ Παραδείσου, Ποσειδάωνα τῆς Μήλου, Τρελὴν Ψυχὴν, Βασιλέα τῶν Ρόδων καὶ Φιλόλορον Λαφρούλαν — ἡ Ὀμιχλώδης Ψυχὴ μετ' τὴν Κερκυραίαν Ἀροσκαϊάδα, Μυροβόλον Χαραυγὴν, Κίτρινο Ντόμινο, Σεντενυμένο Ἡμέραν καὶ Ὠχρὸν Τραγοῦδιον — ἡ Θαλασσοκαρὰ μετ' τὴν Φίλην τῶν Ζῶων — ἡ Μικρὰ Βιολίστρια μετ' τὴν Κυρία Τρίκιν-Τράγκαν, Ἀρχιζέτανον τοῦ Παρθενάγωγείου, Παιδικὴν Χαράν, Λωρὶδὴ Παρθένον καὶ Κερκυραίαν Ἀροσκαϊάδα — ὁ Μικρὸς Λέσβιος μετ' τὴν Ζηλιώδη-ν, Σεληνώδη καὶ Συγγὴν τοῦ Δάσου — ἡ Ἐσθρὴ Ἐσπέρα μετ' τὸ Ἐλατόν τοῦ Ἄινου, Ἑλληνίδα, Κυρία Δὲν μετ' Μέλει, Δοκίμα τῶν Σαλῶνων καὶ Δοκίμα τῆς Καρσούτου — Ἀντίβας ὁ Καρχηδόσιος μετ' τὴν Τρελὴν Ψυχὴν, Ἀγρὴν Ψυχὴν, Αἰθερίαν Ψυχὴν, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Πηρωμένην Ψυχὴν — ὁ Δόφος τοῦ Γάνου μετ' τὴν Ἀροτικὴν Χάρην, Δικέφαλον Ἄειον, Βασιλέα τῶν Ρόδων, Ρομαντικὴν Ἀκτὴν καὶ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου — ἡ Ἀμαρτωλὶς μετ' τὴν Χιονομένην Κούκλαν, Παταράδα, Σεντενυμένο Ἑλληγόπουλο, Κυρία Δὲν μετ' Μέλει καὶ Ἑλληγοπούλαν — ὁ Ἡγεμὼν τοῦ Φωτός μετ' τὸ Δευκὸν Ρόδον καὶ Νιούμπλ-Τρίλ — ἡ Κυρία Σκαρφαλοῦσα μετ' τὴν Ζηλιώδη-ν, Ἄρμα τῆς Νίκης, Κίτρινο Ντόμινο, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης καὶ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς — ὁ Δευκὸς Ἀνθρᾶς μετ' τὴν Χαράν τῶν Γονέων, Μαγευμένην Ἀεροθαλασίαν καὶ Ἀρχιζέτανον τοῦ Παρθενάγωγείου — τὸ Ὀνειρο-Θερινὴς Νυκτὸς μετ' τὸν Ὀδῶν τοῦ Μορσοπράνου, Λιμαδόρον, Γογγώτερον Ἑλλίδα καὶ Ἀτυχὴ Ὀνειροπόλον — ἡ Ὀπτασία τοῦ Παραδείσου μετ' τὸν Χιακὸν Φάρον, Πρίγκιπα Τζέλλιν καὶ Σεντενυμένο Ἑλληγόπουλο — ὁ Ξεπεσμένος Λόρδος μετ' τὴν Βοσκοπούλαν τῆς Πανόμου, Βοσκοπούλαν τοῦ Μικροῦ Ἄϊμου καὶ Φίλην τῶν Ζῶων — ὁ Κρόταλος μετ' τὸ Κίτρινο Ντόμινο, Τσιγγέλλαν, Ροδόσπην, Μαραμένον Μενεξὲν καὶ Ναυσικάν — τὸ Χρυσὸ Παιδί μετ' τὴν Τσιγγαρέλλαν, Χρυσὴν Ἄρπαν καὶ Μυροβόλον Χαραυγὴν — ἡ Εἰρωεῖα μετ' τὸ Κίτρινο Ντόμινο, Χειμῶνανθον, Ἀκακίαν καὶ Μελαγχολικὸν Ἐσθρῆν — ὁ Ἄρης μετ' τὸ Ὑπερ Πατερίδος — ὁ Φλοίσβος μετ' τὴν Θαλασσοκαρὰν, Τερψιθέαν, Μικρὴν Βιολίστριαν, Ἀργυρᾶν Πανσέληνον καὶ Λοσιολογοῦσαν Λαβρίαν.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ὀκτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐκαὶ ποῦ δὲν το περιμένεις, βλέπεις κ' ἔκτενῃ ἀπάντησιν καὶ εὖσημα πολλά; Ἀμαρτωλὶδα (ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ σε ἰδῶ χωρὶς ἄλλο, θέλει νὰ σε γνωρίσῃ καὶ ὁ κ. Φαίδων ποῦ εἶνε παιδικὸς φίλος τοῦ πατέρα σου) Ἀλώπεκα τῆς Μιτυλήνης (ἔσταιλα τοιοῦτον Διαγωνισμὸν Μικρῶν Μυστικῶν ἔγω πρό πολλοῦ κατὰ νοῦν νὰ προκηρῦξω) Ἡγεμὼνα τοῦ Φωτός (ἔ, τί νὰ γίνῃ! δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὲνῃ κανεὶς αἰωνίως εἰς τὴν ἐξοχὴν. . .) Βρυχώμενον Λέοντα ([3E] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν σου συγχάριζα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου) Κυρία Σκαρφαλοῦσαν ([EE] πολὺ μοῦ ἤρπεν αὐτὴ ἡ ἱστορία, καὶ περισσότερο τὰ συμπεράσματα ποῦ ἐξάγεις) Δευκὸν Ἀνθρᾶκα (τὸν ὁποῖον συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς του ἀδελφῆς) Δικηγόρον τῆς Νεοιλίας (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον) Δόφον τοῦ Γίν υ (ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει ἀπὸ τῆς Χάβρην) Ἀγαπητὸ Ἄγγελοῦδι (τὸ ὁποῖον με βεβαίως εἰς ἐν κομφότατον δελτάριον με δέκα γραμματόσημα. . .) Ζωγραφισμένα, ὅτι ὑπερηφάνως φέρει τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως) Ἐσθρὴν Ἐσπέραν (φίλησέ μου καὶ τὴν Κόμησαν τῆς Κεφαλληνίας) Διογένην τὸν Σινωπέα ([EE] μετ' τὸ ἀκουσμένο σπαθί) Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου, Ἀκακίαν (βραβύῃ ἔσταιλα) [EE] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν ἄλλα ποῦ εἶε ἡ φωτογραφία σου; φίλησέ μου τὸ Κοιτηρὸ Σπαθί) Γλαϊκα τῆς Ἀθῆνας (ἔσταιλα) Ἀροσκαϊοῦστον Νύκτα ([4E] ἡ κομφῆ σου ὠραιοτάτη, εὐγε!) Εἰρωεῖαν ([3E] ἡ ἐπιστολή σου με ἀπεξημῶσε διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν βραβεῖον ἔσταιλα) Ἄϊλλον Ἀριστείδην ([3E] ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη ἦσον διὰ τὰ Παιδ. Πνεύματα, ἂν ἔχῃς τίποτε πιά νέα, στείλέ τα) Ἀσπρὴν ([E] ὁ ὁποῖος τώρα πλέον εἶνε γυμνασιόπαις; ἀλλὰ νὰ μὴν ἀργῇ τόσο νὰ μου γράψῃ) Ἰδιότροπον Σανθούλαν ([E], ἔσταιλα) Φῶς τῆς Νυκτὸς, Δάσος Φοινίκων, Χάμψων ([E], καὶ τὸ Π. Πνεῦμα ὠραῖον) Ἀλταῖρ ([E], ἡ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ὠραῖον δελτάριον) Καργακίδη τῶν Πατρῶν, Νύμφην τοῦ Πυρός (ἔσταιλα) Μικρὸν Λέσβιον κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ὀκτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Νοεμβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεῖν νὰ γράψωι τὰς λύσεις του αἰ διαγωνισμοῖσι, πολεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μου εἰς φακίλλου, ὡς ἐκαστὸς περιεχί 20 φύλλα καὶ τετάρτα φρ. 1

505. Λεξιγράφος.

Γενικὴ ἀντωνυμία Κ' ἐπιθέτου θηλυκῶν. Σχηματικῶν παραδόξως Κράτος ευρωπαϊκόν.

Ἐπιτέθη ὑπὸ τῆς δουκίσεως τῶν Σαλῶνων.

506. Μεταγραμματισμός.

Ἄν θελήσῃς, φίλε λύτα, Ἀντί Ε νὰ βάλῃς Ἦτα, Ἀπ' τὸ σῶμα σου θὰ λείψῃ Καὶ μιά νῆσος θὰ προκύψῃ.

Ἐπιτέθη ὑπὸ Ἰωάννου Β. Σακελλαρίου

507. Γονόγραφος.

Ὅπως ἔγω ἂν μάρψῃς, Εἶμαι πάθος-τι κακόν Ἄν τὸν τόνον μου κινήσῃς, Τότε γίνομαι φυτόν.

Ἐπιτέθη ὑπὸ τοῦ Ἰάκωβου τοῦ Πόντου.

508. Δημιῶδες Ἐνιγίμα.

Τὰ νεῖτά μου εἶνε πράσινα Μαῦρα τὰ γρηατιά μου, Χαροποιὰ ἡ θλίψι μου, Τροφὴ τὰ δάκρυά μου.

Ἐπιτέθη ὑπὸ τοῦ Ἀσπιδίου Ἰππου.

509. Κυβόλεξον.

Π Α Λ Α Ι
Α * * * *
Λ * * * *
Λ * * * *
Ι * * * *

Ἐπιτέθη ὑπὸ τῆς Πλανομένης Φυχῆς.

510. Μαγικὸν γράμμα μετὰ Πυραμίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκίστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι, τῶσαι λέξεις ἀποτελοῦσαι πυραμίδα, μετὰ τὸν τὴν πρώτην τῶν εὐρεθησόμενων λέξεων:

Μνήμα, Δίον, Δαναός, Ὀλυμπος.

Ἐπιτέθη ὑπὸ τοῦ Ἐμμανουὴ Πρωσοῦ.

511. Ἀπροσδόκητον.

Πᾶς εἰμποεῖς νὰ ὀνομάσῃς καὶ τὰς ἐπτά ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, μίαν μίαν, χωρὶς νὰ προσφέρῃς τὰ ὀνόματά των, οὔτε νὰ μεταχειρισθῇς ἡμερομηνίας;

Ἐπιτέθη ὑπὸ τοῦ Βουχαρινίου Διοντοῦ.

512. Αἰπιλῆ Ἀκροστιχίς.

Τάριχά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἑνδοξὸν πόλιν, τὰ δὲ δευτέρα τὴν αὐτὴν πόλιν, ἀλλ' ἀντιστρόφως:

1, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς. 2, Νῆσος τοῦ Αἰναίου. 3, Ἀμαρτωλὸς. 4, Πτηνόν. 5, Ἐκ τῶν πατέρων τῆς Ἑκκλησίας. 6, Ἀργοναυτῆς.

Ἐπιτέθη ὑπὸ τοῦ Σεντενυμένου Πηλωμοῦ.

513. Φωνηεντολόγον.

μρτ - γνν - πσ - τκν

Ἐπιτέθη ὑπὸ τοῦ Φιλόσου τῆς Θαλάσσης.

514. Γρῆφος.

ουθ ουθ πολ πολ πολ
Ιξ! - ἦξ Νξι m o
ουθ ουθ πολ πολ πολ
Ἐπιτέθη ὑπὸ Ἀντίβα τοῦ Καρχηδονίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35.

398. Εὔνος (εὔ, οἶνος) — 399. Θώραξ-ῶρα — 400. Αἶμα-Μαῖα. — 401. Μῆνις (Με, Νε, ε.) — 402. Ω — 403. Σέβου τὸ γῆρας. —

Ι Λ 404. Διὰ τοῦ Ω: Μωρός, Ε Ε Ἰσθλ, Νεός, Ὁραῖος, Π Ν Σωτήρ = ΜΙΝΩΣ — 405.

Σ Α Ρ Α Ι Ν Η Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ (Δανία. ΝΙ-Κ Π Ρ ζίας, Ὀπορον Βέλγιον, Υ ζ ος Ι Ἰερὴνεῖα, Πολύμνια, ΑΠΕ-Λ ρ ὦ Ν ρικλΗε, Κόρινθος) — 406.

Λ ε ο Ν Ἀγάπα τὸν πλησίον σου Δ Σ Π Α Σ Ι Α ὡς σαυτὸν. — 407. Ἡ ἰσχὺς ἐν τῇ ἐνώσει. (ἡ εἰς χ' ε' ἐν τ' ἐ-εν ω σ')

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ λιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια, τοποθεσίας καὶ καλλονάς. — Ἰωάννης Ἀργυρίδης, μαθητῆς Γυμνασίου, Λευκωσία (Κύπρου). (E, 126)

Ἐπιτέθη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Β. Σακελλαρίου

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτ. παντὸς εἶδους καὶ ἰδίως τοποθεσίας. — Σοφοκλῆς Σ. Ζωγράφου, μαθητῆς Γυμνασίου, Λευκωσία (Κύπρου). (E, 127)

Ἐπιτέθη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Β. Σακελλαρίου

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλῶνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδρ. ἐπιτέθη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Β. Σακελλαρίου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς:
Ἔτησια. . . . . δρ. 7.— Ἔτησια φρ. χρ. 8.—
Ἐξάμηνος. . . . . " 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος. . . . . " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Εὐρυπύδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β. — Τόμ. 12^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 15 Ὀκτωβρίου 1905 Ἔτος 27^{ον} — Ἀρθ. 46

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

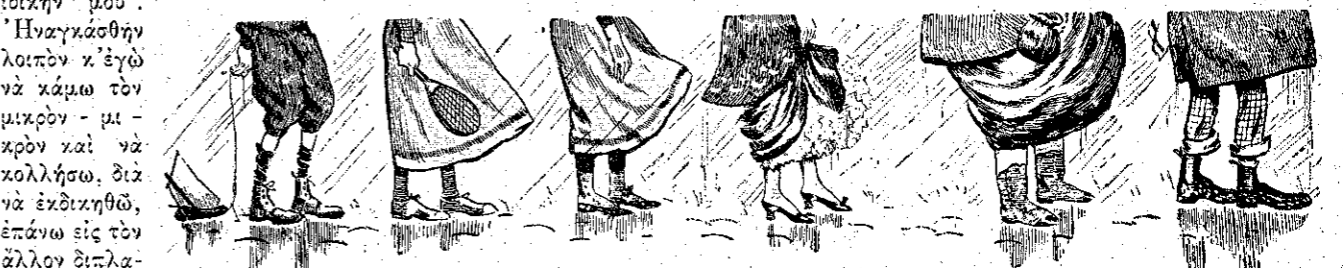
ΚΖΦΑΛΛΑΙΟΝ Α'

Ὅπου ὁ συγγραφεὺς, μετ' τὴν πρόφασιν δι' παρουσιάσει τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας του, διηγεῖται τὰ ἰδικὰ του ἱστορικά.

Τὸν περασμένον Ἰανουάριον, ἓνα βράδυ — δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ ἂν ἦτο ἑορτὴ ἢ καθημερινή. . . ἀλλὰ μᾶλλον Κυριακή, — ἐπέστρεφα ἀπὸ τοὺς Ἀμπελοκήπους μετ' τὸ τραμ.

καὶ μετ' ὅσον ῥαγδαίαν βροχήν. Τὸ τραμ ἦτο γεμάτο ἀπὸ κόσμον, καὶ ἡ κυρία ποῦ ἐκάθητο δίπλα μου ἦτο τόσο ὀγκώδης καὶ ἐφοροῦσε τόσο μεγαλοπρεπῆ μεταξωτά, ὥστε, χωρὶς νὰ ἐντραπῇ διόλου, εἶχε καταλάβῃ ὅχι μόνον τὴν ἰδικὴν τῆς θέσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν περισσώτεραν ἰδικὴν μου.

« Ἡ βροχὴ ἔπεσε ποτάμι. » (Σελ. 362, στήλ. α')

Ἡναγκάσθην λοιπὸν ν' ἐγὼ νὰ κάμω τὸν μικρόν - μι - κρόν καὶ νὰ κολλήσω, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ, ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον διπλαγίν μου, τὸν . . . τοῦρον, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἦτο διόλου ἐλαστικὸς.

Ἀπὸ τὸ ὑαλόφραγμα τοῦ τραμ ἔβλεπα, βυθισμένα μέσα εἰς τὴν πυκνὴν ὀμίχλην, τὰ φανάρια τοῦ δρόμου ποῦ ἐφεγγαν θοὰ καὶ τὰ φανάρια μερικῶν ἀμαρτωλῶν, ποῦ ἐπερνοῦσαν ὀλοταχῶς εἰς τὸν δρόμον. Ἐβλεπα κάπου-κάπου καὶ κανένα διαβάτην, ποῦ ἔτρεχε βιαστικὸς νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι του, χωμμένος στὴν ὀμβρέλλαν τοῦ ὑποκάτω.

μαυρότερες, ποῦ ἔσταζαν ἀπὸ τὸ νερό. Ἡ πρώτη ὀμβρέλλα, μεγάλη καὶ ἐπιβλητικὴ τὸ ἦθος, — ἡ ἀρχηγὴ ἐκείνης τῆς συμμορίας τῶν ὀμβρέλλων, κα-

σαν μεγάλη ἀράχνη, δεμένη εἰς τὴν ἄκρην ἑνὸς ξύλου, ἢ ὅποια σαλεύει διαρκῶς τὰ πόδια τῆς. . .

Ἡ μεγάλη ὀμβρέλλα, ἢ καὶ ἀρχηγί-

να τῆς ἐπταμελοῦς συμμορίας, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν τῆς:

— Ἐχει θέσεις, τραμβαγέρη;

Ὁ ἠνίοχος ἀπήντησέν με περιπαικτικὴν φωνήν:

— Γιὰ ὑπουργεῖο μετ' ἧρας κ' ἐρωτᾶς γιὰ θέσεις, χριστιανέ μου; . . . ἔχει μίαν ἀπ' ἐξῶ.

— Μία μόνον; . . .

Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς σκληρᾶς

Ἡ πρώτη ὀμβρέλλα, μεγάλη καὶ ἐπιβλητικὴ τὸ ἦθος, — ἡ ἀρχηγὴ ἐκείνης τῆς συμμορίας τῶν ὀμβρέλλων, κα-

σαν μεγάλη ἀράχνη, δεμένη εἰς τὴν ἄκρην ἑνὸς ξύλου, ἢ ὅποια σαλεύει διαρκῶς τὰ πόδια τῆς. . .

Ἡ μεγάλη ὀμβρέλλα, ἢ καὶ ἀρχηγί-

να τῆς ἐπταμελοῦς συμμορίας, ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν τῆς:

— Ἐχει θέσεις, τραμβαγέρη;

Ὁ ἠνίοχος ἀπήντησέν με περιπαικτικὴν φωνήν:

— Γιὰ ὑπουργεῖο μετ' ἧρας κ' ἐρωτᾶς γιὰ θέσεις, χριστιανέ μου; . . . ἔχει μίαν ἀπ' ἐξῶ.

— Μία μόνον; . . .

Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς σκληρᾶς

έρωταποκορίσεως, όλες αι όμβρέλλες άνετινάχθησαν από τρόμον, και σχετλιασμοί άγωνίας άνεδόθησαν από τα βάθη των σπλάγγων των :

— "Αχ! μαμμά μου!... "Ω! Χριστέ μου! περίπατος κι' αυτός!... "Αγλαία!... Καίμενη Άσπασία μου!... Καλέ, είνε σωστός κατακλυσμός!... Και τώρα; θα γυρίσωμε με τα πόδια;... Και τα γοδάκια μου, που είνε ξηλωμένα;... Η ράχη μου, καλέ, έγέμισε νερά!... "Α! την άρπαξα την περιπνευμονία!

Έν τώ μεταξύ, η μετρίου άναστήματος όμβρέλλα εξηκολούθει την άπελπιστικήν παντομίμαν της, κ' εφώναζε:

— Άριστέϊδη! Άριστέϊδη!... Η μεγάλη και επίβλητική όμβρέλλα έστυλώθη πάλιν ακλόνητος, ως να ήθελε να διαμαρτυρηθί κατά του πεπρωμένου της, και έπειτα έπιθύρισε με τόνον, ό όποιος εφάνερονε την άποθάρρυνσίν της:

— Μά, δέν είνε θέσεις μέσα; — Δέν άκουσες, αφεντικό, τί σου είπα;... Βουλωμένα τάξεις τ' αΰτιά σου;... Τράβα πάρα-πέρα, μή μας κόβεις τό θρόνο, να μη σε πατήσωμε με τες ρόδες!

Η μεγάλη όμβρέλλα ήρχισε να τρέμη από θυμόν, όταν ήκουσε τα άπότομα αΰτα λόγια του τραυματή. Και άπήνησε με έντονον φωνήν:

— Ξέρεις σε ποιόν όμιλείς, άνάγωγε; Είμαι ό κ. Πεντεπής, ύπογραμματούς του ταμείου του σφραγιστού χάρτου, και θα σου δείξω εγώ!

Και, στρέφουσα τον λόγον προς τας άλλας όμβρέλλας, επρόσθεσε:

— Πάμε πεζοί, παιδιά μου! Να πάνε πεζοί!... Αί όμβρέλλες έσκυψαν τό κεφάλι, εις ένδειξιν λύπης και πένθους, και ή συναυλία των άπελπιστικών φωνών επανελήθη, ενώ τό τραμ έπαιρνε δρόμον...

Η βροχή έπεφτε ποτάμι. Ηκουσα άλλην μίαν φοράν την θρηνώδη φωνήν της μετρίας όμβρέλλας, ή όποία εφώναζε:

— Άριστέϊδη! Άριστέϊδη!...

Κατόπιν δέν διεκρίνα πλέον παρά τον μονότονον ήχον της νεροποντής, ή όποία έκτυπούσεν εις τα τζάμια του τραμ, και, με τον φρικώδη εγωισμόν μου, έλησμόνησα την άτυχή έκείνην οικογένειαν Πεντεπή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

"Οπου τό δράμα άρχίζει...

Τό κλειδί έτριξεν εις την κλειδαγιάν, και βήμα αρκετά βαρύ έκαμε τό πάτωμα του προθαλάμου να τρίζη επίσης. Η Άγλαία Πεντεπή, με τό κόκινόν της πρωϊνόν φόρεμα, έπετάχθη άμέσως από τό δωμάτιόν της.

— Μ' εζήτησες, μαμμά;

— Ο Άριστέϊδης έγύρισε; — Όχι, όχι άκόμη. Η κυρία Πεντεπή ύψωσε τας εύτραφεϊς χείρας της προς τον ουρανόν:

— Η ώρα είνε δώδεκα παρά τέταρτον! Τί ώρα έτελείονε σήμερα τό μάθημά του; Παρατήρησε, Άγλαία!

Η Άγλαία άρρησεν εις τό δωμάτιον του άδελφού της, όπου τό τραπέζι ήτο κατάμαυρο από μελανίες, κομματιασμένο από κοψίματα με τό σουγιαδάκι, φορτωμένο με βιβλία σμικμένα και λειξικά κουρελιασμένα. Άνεσκαφεν εις τον σωρόν και εξέβαφεν ένα φύλλο από χαρτόν, εις τό όποιον, κατά την άρχήν του σχολικού έτους, είχε γράψη αΰτή ή ίδια, με τον καλλιγραφικώτατον χαρακτήρα της, τό «ώρολόγιον» των μαθημάτων του άδελφού της.

— Μαμμά, σήμεραν Τετάρτην, τελειούνουν εις τας 10 και 30. Οκτώ και 30 έως 9 και 30, Έλληνικά 9 και 30 έως 10 και 30, Ιστορία.

Η κυρία Πεντεπή έβγαξε τό καπέλο της εμπρός εις τον καθρέπτην. Και τό πρόσωπόν της ήλλαξε χρώματα:

— Τότε λοιπόν; κάτι θα του συνέβη!

Η Άγλαία έχασμυγέλασε με πλήρη την γαλήνην της ψυχής της:

— Καίμενη μαμμά, τό ξέρεις πολύ καλά ότι πάντα άργεί να έλθη. Άμα σχολάση, έννοει να κάμη με τους φίλους του την βόλτα του πότε έως τό Στάδιον, και τότε εις την όδον Σταδίου, όπου στέκονται και χαζεύουν στα μαγαζιά...

Η κυρία Πεντεπή είχε σωριασθή επάνω εις μίαν καρέκλαν, και δέν ήκουε τίποτε.

— "Αχ! ό Άριστέϊδης μου!... Τί έγινε; μήν έπαθε τίποτε; πρέπει να τον βρούμε... πρέπει να τρέξωμε!

"Εξαφνα της ήλθε μία έμπνευσις. Τα μάτια της έλαμψαν και με φωνήν περιαλγή, άν και δξυτάτην, εφώναζε:

— Μαριάνθη! Μαριάνθη!

Η Μαριάνθη ενεφανίσθη έφορούσε μίαν μαύρην ποδιάν, είχε μελανίες εις τα δάκτυλα, και μακρού πόδια, σκεπασμένα με κάλτσες καρυκωμένες, τα όποια έπηγαι οήρχοντο σαν ξύλινα κάτω από τό κοντό κοντό φουστάνι της. Έμμελετούσε διά να πάρη τό δίπλωμά της ως έξωτερική του Άρακείου, και εις την οικογενειακήν ιεραρχίαν ήρχετο άμέσως πρό του φυγάδος Άριστέϊδη, ό όποιος ήτο μαθητής της δευτέρας γυμνασιακής τάξεως εις τό ιδιωτικόν λύκειον του κ. Συντακτικίδου.

— Μαριάνθη, ήρώτησεν ή κυρία Πεντεπή, πάντοτε με συντριβήν καρδιάς, ήπιες τό πρωί τό γάλα σου μαζί με τον Άριστέϊδη;

— Μάλιστα, μαμμά. — Σου είπε τίποτε έκτακτον;

— Όχι, μαμμά. — Ητο τό πρόσωπόν του όπως είνε πάντα;

— Ναι, μαμμά. — Μήπως ήτανε παραπολύ ώχρός; — Όχι, μαμμά. — Είχε πολλήν όρεξιν;

— Μά, ύποθέτω, μαμμά, πώς είχε πολλήν όρεξιν, γιατί έφαγε όλη την τσοκολάτα, και έμένα μου άφισε λίγο γάλα μονάχα, από τό χθεσινόν, που ήτανε σαν ξυτισμένο...

— "Α! δέξα σοι ό Θεός!

Η κυρία Πεντεπή άνέπνευσε. Τό πρόσωπόν της εφωτίσθη με άσθενη λάμψιν έλπίδος. Αί άπαντήσεις της Μαριάνθης την είχαν έγχαρδιάσει. Και ήρώτησε:

— Τί σου είπε, άμα σε είδε τό πρωί;

— Μου είπε άνοησίες, μαμμά, ως συνήθως.

— Και ύστερ, άμα έκαθήσατε δίπλα δίπλα διά να φατε;

Η δεσποινίς Μαριάνθη άπήνητησεν άφελώς:

— Τότε, μαμμά, μου είπε άσχημα λόγια, αλλά τα έλησμόνησα τώρα...

Η κυρία Πεντεπή ύψωσε προς τον ουρανόν βλέμματα εύγνωμοσύνης. Αφού ό Άριστέϊδης έλεγε άσχημα λόγια, έπεται ότι δέν ήτο ούτε άρρωστος ούτε αδιάθετος. "Αν τον έπαιναν έξαφνα ή ευγένεια, θα ήμπορούσε κανείς να ύποθέση ότι διέτρεχε κίνδυνον θανάτου. "Απ' εναντίας, κατά τας πληροφορίας της Μαριάνθης, ήτο έντελώς όμοιος προς τον Άριστέϊδην που ήξεύραμε. Η άργοπορία του όμως έμενε πάντοτε άνεξήγητος...

Εσήμανε τό μεσημέρι εις όλα τα ώρολόγια, και εύθύς ενεφανίσθη ό ύστερότοκος, ό Άριστόδημος, με μίαν πεσέταν μεγαλητέραν από τό άνάστημά του, κατόπιν του δέ, έπίσημος και επίβλητικός ό ίδιος κ. Πεντεπής, ό ύπογραμματούς του ταμείου του σφραγιστού χάρτου.

Η κυρία Πεντεπή έχύθη επάνω του, σαν λείαινα επάνω στον λείοντα, και έβρυχήθη με σπαρακτικόν τόνον:

— Άριστοτέλη μου... ό Άριστέϊδης δέν έγύρισε άκόμη.

Ο κ. Άριστοτέλης Πεντεπής, — πράγμα καταπληκτικόν άληθινά! — δέν έφάνη καθόλου άνησυχήσας με αΰτό τό άγγελμα, αλλά είπε με μίαν καθησυχαστικήν χειρονομίαν:

— Τόσον τό χειρότερον δι' αΰτόν! "Ας καθήσωμε στο τραπέζι.

Και εισήλθεν εις την τραπεζαρίαν ακολουθούμενος από την Μαριάνθην, Άγλαίαν, τον μικρόν Άριστόδημον και την βαρυαλή κυρίαν Πεντεπή. Η μαμμά κατέπιε τα δάκρυά της, και ήρχισε να χωρίζη φέτες-φέτες τό ψητό.

(Έπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ

(Τέλος: Ύδε σελ. 356.)

Η Λουΐζα έστρωσε με χόρτα και φύλλα την πέτραν που έκαμε κρεβάτι της, έγκούπισε με κλαδιά τό έσωτερικόν του πύργου, εκλείσει τό άνοιγμα του μεγάλου παραθύρου με άνθισμένα περιπλακάδια, δια να είνε καλλίτερα προφυλαγμένη κατά την ώραν του ύπνου της. Έπειτα, έκαμε και διά τον φρύνον ένα κρεββατάκι με εύώδη χορταράκια και με άνθη, του έφερε σΰκα, φουντούκια, μούρα και κουκουναρία, εύρήκε μέλι εις την γουδαν ενός δένδρου, που τό είχαν αφήσει εκεί αι μέλισσαι, και εκάθησε κ' εζύμωσε γλυκίσματα διά να τα προσφέρει εις τον άγαπημένον της σύντροφον.

*

Έβησαν πολύν καιρόν εύτυχημένοι εις εκείνα τα έρείπια του πύργου. Τό κοριτσάκι έμεγάλωνε κ' έγίνετο όσον ώραϊότερο τόσον και καλλίτερο τό γλυκύ κλίμα εκείνου του τόπου εκάμνεν εύκολην την ζωήν της έρημιάς και του δάσους. Την εποχήν των βροχών, ή όποία δέν εκρατούσε και πολύ, ή Λουΐζα έμεινε κλεισμένη στο σπιτάκι της, κ' όλα εδούλευε κ' όλο έτραγουδούσε και ώμιλούσε με τον φίλον της, και του έλεγε τα όνειρα και τα σχέδιά της.

Η Λουΐζα έρραβε μόνη της φορέματα από φύλλα διαφόρων ειδών, εκάμνε και σκαρπινάκια οι πάτοι των ήσαν φλούδες δένδρων, κάτι μεγάλα φύλλα ήσαν τα ψίδια, και μαλακά βούρλα ήσαν τα κορδόνια των. Τό ψαλίδι της ήτο μία πέτρα μυτερή, αι βελόνες άγκάθια, και κλωστές χορταράκια.

Με αΰτα τα φορέματα ή Λουΐζα έμοιαζε σαν νεράϊδα, στεφανωμένη με λουλούδια, τα όποια έλλαζεν έπως της έφαινετο καλλίτερα, και ό φρύνος την εκαμάρονε και συχνά άνοιγόκλεινε τα πράσινα μάτια του.

Μία μέρα, που είχαν άποκοιμηθί στον ήλιο, εζύπνησε με έναν πόνον δυνατόν εις τό πόδι της. "Ω! τρομάρα, ένα κακό φειδάκι την είχε δαγκάσει.

— Που είσαι, φίλε μου! που είσαι; τρέξε! βοήθεια! — εφώναζε.

Τρέχει ό φρύνος, και με όλην την δυναμίαν του, που ήτο μεγάλη, πιάνει τό φειδί και τό πηγαινει της φιληγάδας του. Τό φειδί έμεινε σαν μαγνητισμένο και ύπνωτισμένο από τό βλέμμα του φρύνου. Και τό βλέμμα αΰτό ήρώτησε την Λουΐζαν τί έπρεπε να κάμη τον αίμώλωτον.

Εσκήρτησε τότε ή καρδούλα της Λουΐζας με την άνάμνησιν της γρηγόλιττας.

— "Ω! μήν το πειράξης! εφώναζε προς τον φούρνον. Διόξε τό μονάχα τό φειδί, και τίποτε άλλο! Μή κάμη κακό!

Μ' ένα κίνημα της κεφαλής του, ό φρύνος επέταξε τον έχθρόν του μακρού από τό παράθυρο, κατόπιν έφερε με τό στόμα του ένα φύλλο που εκούφεν άνάμεσα από τες πέτρες του πύργου, τό έβαλεν επάνω εις την δαγκματιά, και ό πόνος κχι ή φλόγωσις έπερασαν άμέσως.

— "Αχ! πώς σ' αγαπώ, καλέ μου φρύνε! εφώναζεν ή Λουΐζα.

Κ' έσκυψε κ' έφίλησε τό άσχημώτατον εκείνο ζών.

*

Λαμπρόν φώς και πνοή εύωδίας και μουσική μαγευτική έγέμισαν εύθύς τον πύργον, και τα έρείπια μετεβλήθησαν κ' έγιναν θαυμασίον παλάτι.

Ο φρύνος είχεν εξαφανισθή, κ' ένας πρίγκιψ ώραϊος με διάργυρα φορέματα έδωκε τό χέρι του εις την Λουΐζαν.

— Με είχαν μαγευμένο, είπε, να μείνω φρύνος επτά χρόνια. "Αν εις αΰτό τό διάστημα, με όλην την τερατώδη μορφήν μου, εύρισκα ένα άνθρωπον να μου δώση ένα φίλημα, τα μάγια θα έλύοντο και θα έπαιρνα την πρώτην μου μορφήν είδειμή, έπρεπε να μείνω φρύνος έως τό τέλος της προθεσμίας...

Η μητέρα μου είνε νεράϊδα, και μου εκάμνε αΰτα τα μάγια, διότι, όταν ήμουν μικρό παιδί, ήμουν πολύ σκληρός και άσπλαχνος διά τα ζώα, και με όλας τας συμβουλές της δέν κατώρθωσε να με κάμη να μην τα πειράζω. "Εκαμε κχι κχι με εμάγευσε, διότι τότε ήνοιξεν ή καρδιά μου προς την καλωσύνην, με την μετάνοιαν και με τα δεινά που υπέφερα. Η μητρική της όμως αγάπη ήτο άγρυπνος, καθώς βλέπω, διότι αΰτή εκάμε την καρδιά σου τόσον καλήν ώστε να με βοηθήση.

Η Λουΐζα ήκουσε αΰτα τα λόγια, βωθή από τον θαυμασμόν και γοητευμένη.

— Και αΰτή ή νεράϊδα, ή μητέρα μου, εξηκολούθησεν ό ώραϊος νέος, ήτον ή Γιλόττα, καλή μου Λουΐζα, ή γρηγόλιττα, ή όποία σε άνθρώπησε, και τώρα θα την εύρωμε εις τα δωμάτιά της, όπου όλοι οι αΰλικοι μας περιμένουν.

Η Λουΐζα εύρέθη άμέσως στολισμένη με χρυσά και με πορφύραν και με μίαν κορώναν εις την κεφαλήν της. Δύο μικροί ακόλουθοι εκρατούσαν την ούραν του μανδύου της.

Φαντάζεσθε την χαράν της, όταν εύρέθη πάλιν εις την άγκαλιάν της καλής Γιλόττας, ή όποία άμέσως την έστέρωνε με τον υϊόν της, τον πρίγκιπα Σμαράγδον, — κ' έγινε γάμος και χαρά, κ' εζησαν αΰτοι καλά, κ' έμεις καλλίτερα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

(Κατά τό γαλλικόν του Λε Μαρσιόλ)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Άγαπητοί μου,

ΤΙΤΛΟΣ της σημερινής επιστολής θα σάς τρομάξει: Δικαστικά! Και τί μας ενδιαφέρουν έμάς τα Δικαστικά; — Άλλά μήν ανησυχήτε: τα δικαστικά

αΰτων των ημερών είνε περιέργια και διασκεδαστικά, ενδιαφέροντα και διδακτικά, με άλλους λόγους έχουν όλα τα προσόντα δια να πασχαλήσουν επ' όλίγον και τον κύκλον μας.

Ηθελα να σάς είπω διά τό πολύκροτον εγκλημα του Πειραιώς και διά την σύλληψιν του περιφήμου πλέον Μπουλντόκ. Θά έμάθατε βέβαια την ιστορίαν. "Ενα πρωί, εις ένα φούρνον του Πειραιώς, εύρέθησαν σκοτωμένοι τρεις άνθρωποι: ό φούρναρης και οι δύο βοηθοί του. "Επειδή ό φούρναρης είχε χρήματα, τα όποια δέν εύρέθησαν εις την θέσιν των, και επειδή αποβραδύς διασκεδάσαν εις τον φούρνον με ένα άγνωστον ύψηλου άναστήματος με μαύρο μουστάκι, ή Άνάκρισις συνεπέρανε ότι οι τρεις δυστυχεις έδολοφονήθησαν διά τα χρήματα, και ότι ό δράστης του φερού εγκλήματος ήτο ό άγνωστος φίλος των. Και φυσικά ό άγνωστος αΰτός έπρεπε να εύρεθί.

Ο Μπουλντόκ ήτο πρό μηνών ύπηρέτης εις τον φούρνον, και άπολυθείς, εφοβήρισε, λέγουν, να σκοτώση την φούρναρην. Ο Μπουλντόκ εις ύψηλου άναστήματος με μαύρο μουστάκι. Από αΰτα λοιπόν και από μερικά άλλα, συνεπέραναν ότι αΰτός ήτο ό άγνωστος δολοφόνος, τρικής εις φυγήν μετά την δολοφονίαν και... φυγοδικών. Μετά τινος ημέρας τό άσυλον του κακούργου άνεκαλύφθη και ό Μπουλντόκ συνελήφθη πανηγυρικώς. Συνελήφθη με πλήρη την πεποίθησιν ότι είνε ό δράστης. Και ή πεποίθησις αΰτή ήτο τόσον σταθερά και τόσον διαδεδομένη, ώστε όλίγον έλειψε να σπαραχθί υπό του λαού ό δυστυχής, έφαρμοζόμενος του νόμου του Αόντε. Μετεφέρθη εις τας Αθήνας, ενελκίσθη και ήρχισαν — ή μάλλον εξηκολούθησαν αι άνακρίσεις.

Και τί άπεδείχθη; "Οτι ό φοβερός αΰτός κακούργος, την νύκτα της δολοφονίας, ήτο εις την Δόμβραιναν και έπαιζε τον Καραγκιόζην! Αΰτό τό εσβαίωσαν όλοι οι... θεαταί. Κ' επειδή

δεν είνε δυνατόν νά παύση κανείς Καραγκιόζην εἰς τήν Δομβραϊναν καί συγχρόνως νά δολοφονῇ εἰς τὴν Πειραιᾶ, ὑπάρχει τώρα πεποιθήσις ὅτι ὁ Μπουλντόκ εἶνε ἀθῶς. Καί ἂν κρατῆται ἀκόμη εἰς τὴν φυλακὴν, κρατεῖται διότι ἡ Ἀνάκρισις ἔχει λόγους... μυστικούς.

Αὐτὴ, μὲ λίγα λόγια, εἶνε ἡ ἱστορία. Φαντασθῆτε τώρα ἂν ὁ Μπουλντόκ αὐτὸς δὲν ἤμποροῦσε νὰ ποδεῖξῃ τὸ λεγόμενον ἄλλοθι, — ὅτι δηλαδὴ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος εὐρίσκετο ἄλλοῦ, — ἢ ἂν ἀπεναντίας ἀπαδεικνύετο ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην εὐρίσκετο κατὰ τύχην εἰς τὴν Πειραιᾶ. Νομίζετε ὅτι θὰ ἐχρηιάζετο τίποτε ἄλλο διὰ νὰ παραπεμφθῇ, νὰ δικάσθῃ καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον; Καί ὅμως — πρῶτον πού τὸ εἰξεύρομεν τώρα, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἐφανταζόμεθα τότε, — ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦτο ἀθῶς!

Αὐτὸ τὸ φοβερὸν λάθος συνέβη πολλάκις. Τὰ δικαστικά χρονικά γέμουσι ἀπὸ τὰς λεγομένας «δικαστικὰς πλάνης». Συρροή σατανικῶν συμπτώσεων ἐπιβαρύνει κάποτε τὴν θέσιν ἐνὸς ἀνθρώπου, ἰσχυροποιεῖ τὰς πρώτας ὑπονοίας, τὰς μεταβάλλει εἰς πεποιθήσεις, κ' ἐπειδὴ κατὰ κανόνα οἱ δικασταὶ ἔχουσι τὴν μανίαν νὰ πιστεύουν ὅτι εἶνε ἔνοχος ὁποῖος πέφτει στὰ χέρια των, οἱ ἀθῶοι καταδικοὶ εἶνε πολλοί.

Ὡς παράδειγμα δικαστικῆς πλάνης ἀναφέρεται ἕνας φούρναρης Ἰταλὸς — fornaio, — ὁ ὁποῖος ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Μπουλντόκ καὶ τῶν φουρνάρηδων τοῦ Πειραιῶς, ἐμνημονεύθη, αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος, — δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον εἰς ποίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας, — ἐπέστρεφεν ἕνα βράδυ, ἀπὸ ἐρημικῶν καὶ σκοτεινῶν δρόμων, εἰς τὸ σπίτι του. Ἐξάφνα σκοντάπτει τὸ πόδι του εἰς ἕνα πρᾶγμα. Σκύπτει, τὸ σηκώνει, καὶ τὸ παρατηρεῖ. . . Μπᾶ! ἕνα θηκάρι μαχαιριῶ. . . Ὁ φούρναρης τὸ βάζει ἀφελέστατα εἰς τὴν ζώνην του κ' ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του. Μετ' ὀλίγα βήματα σκοντάπτει εἰς ἄλλο πρᾶγμα. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ὀγκωδέστερον, καὶ ὁ φούρναρης πίπτει. . . Ἦτο ἕνας ἄνθρωπος. Κοιμισμένος; μεθυμένος; λιπόθυμος; ἄρρωστος; . . . Ὁ φούρναρης σηκώνεται εἰς τὰ γόνατά του καὶ τὸν ψηλαφεῖ. . . Μπᾶ! εἶνε νεκρός! . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην φθάνει ἡ περίπολος. Καί ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ τῆς, ἀνακαλύπτεται ἕνας ἄνθρωπος πεθαμένος, καὶ ἀπὸ πᾶν ἑνὸς ζωντανὸς νὰ τὸν ψάχνῃ. . . Φυσικῶς ὁ ζωντανὸς συλλαμβάνεται, ὡς δολοφόνος καὶ ληστής. Φωνάζει, διαμαρτύρεται, — τίποτε! Τὸν ψάχνουν καὶ εὐρίσκουσι εἰς τὴν ζώνην του τὸ θηκάρι. Πῶς; τί ἔγινε τὸ μαχαῖρι; . . Ἄλλὰ τὸ μαχαῖρι εὐρίσκεται ἀκόμη ἐμπηγμένον εἰς τὰ στήθη τοῦ πτώματος. . . Τὸ βγάξουν καὶ βλέπουσι ὅτι ἐφαρμύζεται

τελειῶς εἰς τὸ θηκάρι πού ἐκρατοῦσεν ὁ φούρναρης! Τί εἶτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων;

Ὁ ἀθῶος φούρναρης ἐδικάσθη, καταδικάσθη καὶ ἀπηγγονίσθη. Πολὺν δὲ καιρὸν μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς, ἀνεκαλύφθη ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐμπήξῃ εἰς τὰ στήθη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τὸ μαχαῖρι του, καὶ τραπῆς ἀμέσως εἰς φυγὴν, εἶχε πετάξῃ παραπέρα καὶ τὸ θηκάρι, τὸ ὁποῖον ἀνεῦρεν πρὸς ἀφανισμόν του ὁ φούρναρης!

Ἡ ἱστορία αὐτὴ μᾶς διδάσκει πόσον

ἀπατοῦν καμμίαν φορὰν τὰ τεκμήρια, καὶ πόσον πρέπει νὰ διστάζῃ κανείς, παντοῦ καὶ πάντοτε, ἕως νὰ εἴπῃ ἐν πεποιθήσει: «αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἔνοχος.»

Βεβαίως, διὰ τὴν ἴδιον λόγον, πρέπει νὰ διστάζῃ ἐπίσης καὶ ἕως νὰ εἴπῃ: «αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀθῶος.» Ἄλλ' ἡ πλάνη εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν εἶνε ὀλιγώτερον φοβερά. Προτιμότερον, λέγουσι, νὰ θωπῶθουν δέκα ἔνοχοι, παρὰ νὰ καταδικασθῇ ἕνας ἀθῶος.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΙΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΘ'

«Οχι, ὁ Ἐλέφας δὲν θὰ ὀμιλήσῃ. — δὲν ἦλθε, φαίνεται ἡ ὥρα. . . Εὐθύς ὅμως ὕστερ' ἀπὸ τὸ βουκό του προσκύνημα, σηκώνεται ὀρθίος καὶ ἀρπάζει μὲ τὴν προβοσκίδα του τὸ δεξιὸ χεῖρι τοῦ Βασιλέως.

Καὶ ἀρχίζει νὰ χορεύῃ, καὶ παρασύρει εἰς τὸν χορὸν τοῦ τὸν Βασιλέα.

Ὁ Κουκουμπιμπῆς πού ἀπ' τὰ μικρά του χρόνια λατρεύει τὸ χορὸν, δίνει ἀμέσως τὸ ἀριστερὸν χεῖρι στὸν Ἀρχικυνηγό, ὁ ὁποῖος δίνει τὸ δεξιὸν χεῖρι στὸν Ἀρχιστράτηγον. Καὶ ἀρχίζουν ὅλοι νὰ χοροπηδοῦν. Ἀμέσως ὁ χορὸς γίνετο γενικός: ἀ-ξιωματικοί,

στρατιῶται, ὑπηρέται, δίδουσι τὰ χέρια, σχηματίζουσι μιὰν ἀπέραντη ἀλυσίδα, καὶ χορεύουσι σὺν δαιμονισμένοι.

Ὁ Κουκουμπιμπῆς διασκεδάσει ὑπερβολικὰ καὶ ἀρχίζει νὰ εἶνε κατευχαριστημένος καὶ κατενθουσιασμένος πού δὲν ἐπέτυχεν μὲ τὰς σφαῖρας του ἕνα Ἐλέφαντα τόσο τέλειον χορευτὴν. Καὶ γελῶντας καὶ χορεύωντας τραγουδεῖ:

Αὐτὸς πού σέρνει τὸ χορὸν, τοῦ πρέπουσι μουντζούρες. . .

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνεχεται.)

Ἡ Γρατσιέλλα ἐγαμογέλασεν. Ἡ Μαργαρώ δὲν ἐκατάλαβε καλὰ τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ ἀδελφὸς τῆς: ἐμάντευσεν ὅμως ὅτι αὐτὸ πού εἶπεν ἦτο ἐπαινος διὰ τὴν φίλην τῆς.

Πρὶν τελειώσουν τὴν ἐγκατάστασιν των, ὁ κ. Λεμπέκ ἐπέστρεψε, λάμπων ἀπὸ τὴν χαρὰν του:

— Ἐτελειώσατε τὸ ζήτημα! εἶπεν Ἀῦριον τὸ βράδυ, εἰς τὰς 9, θ' ἀναβῆτε πάλιν εἰς τὴν σκηνήν.

— Πού; εἰς τὸ θέατρον τῆς Μουρμούρας; ἠρώτησεν ἡ Μαργαρώ.

— Ὁχι, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Χρυσοῦ Λέοντος». Θὰ βάλουν κοντὰ μερικὰ τραπέζια διὰ νὰ γίνῃ ἐξέδρα, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν οἱ ὑπηρέται τοῦ καφενείου θὰ σας ἐτοιμάσουν μιὰν σκηνήν. Ἄ! ἐκοπίασα ὅμως γιὰ νὰ τα καταφέρω! . . . Ἡ κυρία Κουτουριεῖ ἤθελε, ἀλλὰ εἶδε καὶ ἔπαθε διὰ νὰ πείσῃ τὸν σύζυγόν τῆς ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ συμφέρον του, ὅτι θὰ ἐπῆγαινε πολὺς κόσμος εἰς τὸ καφενεῖόν του, ὅτι θὰ ἔπιανε νέους πελάτας, καὶ τὰ λοιπά. . . Ἐπὶ τέλους ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του, καὶ αὔριον τὸ βράδυ ἀρχίζετε τὰς παραστάσεις.

Δὲν ἤξευραν πῶς νὰ τον εὐχαριστήσουν, πῶς νὰ τον εὐλογήσουν! Ἡ Μαργαρώ τόσας φορές ἐφίλησε τὸ χεῖρι τοῦ καλοῦ βιβλιοπώλου, ὥστε τὸ ἐμούσαψε.

— Τώρα, εἰς ἔργον! εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα. Πετρογιάννη, τὰ προγράμματα! Ἐσὺ, καλέ μου Γέρο, ἂν θέλῃς, νὰ γυμνάσῃς τὴν Μιρέττα. Μαργαρώ, ἂν εἰσιδέροντες τὰ φορέματά μας; . . Ἐγὼ πηγαίνω ἔξω.

— Γιὰ ποῦ;

— Εἰς τῆς κυρίας Δελμπύφ' αἱ κόρες τῆς με περιμένουν διὰ τὸ μάθημα τῆς καλαθοπλεκτικῆς.

— Μά, τώρα ἐμεῖς δὲν θὰ ξαναπλέξωμε πιά καλάθια, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Ἀδιάφορον, ἡ ὑπόσχεσίς μας εἶνε ἱερά. Ἐπειτα. . . ἔχω τὴν ἰδέαν μου κ' ἐγώ. Ἡ κυρία Δελμπύφ ἔχει δύο κοριττῖα, ὡς μου εἶπες. Θὰ τα παρακαλέσω νὰ ἔλθουν αὔριον. Θὰ μας φέρουν ἴσως τὰς φιλενάδας των, καὶ αὐτὲς θὰ φέρουν καὶ ἄλλες. Ἄν γίνῃ ἔτσι, ἐσώθημεν!

— Καὶ θὰ γίνῃ, εἶπεν ὁ κ. Λεμπέκ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσῃ τὴν συνδιάλεξιν. Πηγαίνω μαζί σου, Γρατσιέλλα, διὰ νὰ συνηγορήσω γιὰ σᾶς, καὶ τὰ πράγματα θὰ πάνε περίφημα!

Ἄχ! Μουρμούρηδες καὶ Βερτράνδοι! Τί ἀδέξιοι πού εἶσθε! ν' ἀφίσσετε καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ τροχόσπιτό σας οἱ τέσσαρες τροχοὶ του! . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.
ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΚΟΙΝΟΝ

— Τὸ ξεύρετε, κύριε Κουτουριεῖ, πῶς εἶσθε τυχερός; εἶπεν ὁ κ. Λεμπέκ πρὸς τὸν ξενοδόχον, ὀλίγας ὥρας πρὶν ἀρχίσῃ ἡ παράστασις. Νά, ὅλη ἡ οἰκογένεια Δελμπύφ, πού θὰ σας ἔλθῃ, δηλαδὴ ἡ οἰκογένεια τοῦ βουλευτοῦ μας, ἡ ὁποία θὰ σας φέρῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ δημάρχου τῆς Διλλῆς, ἴσως καὶ τὸν ἴδιον δήμαρχον μὲ τοὺς παρέδρους

του καὶ τοὺς δημοτικούς συμβούλους του, καὶ ἀκροατήριον ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα!

— Λοιπόν, νὰ ἢ ὄχι, δὲν ἄξιζε τὸν κόπον νὰ βάλετε μαζί ἐξ τραπέζια διὰ νὰ κάμνεται μιὰν ἐξέδραν καὶ ν' ἀνάψετε πέντε φῶτα παραπάνω διὰ τὸ προσκηνίον τῆς:

— Ἄ! μὰ βέβαια, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, τόσο μεγάλη τιμὴ, δὲν τὴν ἐπερίμεινα! Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Λεμπέκ.

Καὶ ὁ ξενοδόχος ἐπῆγε νὰ διηγηθῇ εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν καλοτυχίαν του:

— Μά, ἐγὼ σοῦ τὸ ἔλεγα, πῶς θὰ μας ἐφέρνηε καλὸ ἡ ὑποχρέωσις πού ἐκάμαμε σ' ἐκεῖνα τὰ παιδάκια. Θὰ βάλῃς, ἐνοεῖται, τὰ καινούρια σου ροῦχα, — τὰ ἀπῆντησεν ἐκείνη.

— Βεβαίωτα. Ἐπῆγαινε νὰ ἰδῇ ἀπὸ μίαν σχισμάδα. (Σελ. 365, σ. γ.) καὶ εὐγενικώτερα παρὰ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν τῆς ἐμπορικῆς πανηγύριος. Δὲν ἐπέταξαν μπα-στούνια, οὔτε πορτοκάλια, οὔτε σιγάρα ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν διὰ νὰ συγχαροῦν τοὺς ἠθοποιούς: ἀλλὰ τὴν στιγμὴν πού τους ἐφώναξαν νὰ ἔβγουν πάλιν, καὶ ἡ αὐλαία ἐσηκώθη διὰ νὰ τους χειροκροτήσουν, ἡ Γρατσιέλλα καὶ ἡ Μαργαρώ εἶδαν νὰ σηκώνωνται ἀπὸ τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν θεατῶν δύο καρίτσια πολὺ γνωστὰ των. Ἐκρατοῦ-

Μαργαρώ ἐπῆγαινε νὰ ἰδῇ ἀπὸ μίαν σχισμάδα, ἂν ἐγέμιζεν ἡ αἴθουσα. Καὶ ἡ αἴθουσα πραγματικῶς ἐγέμιζεν.

Εἰς τὴν πρώτην σειρὰν, πλῆθος κοριττῖα, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ Μαργαρώ ἀνεγνώρισε τὰς δεσποινίδας Δελμπύφ, ἔπειτα πολλοὶ νέοι, καθὼς καὶ μεγάλοι κύριοι καὶ κυριαί. Χωρὶς ἄλλο οἱ θαμῶνες τοῦ καφενείου, ταξειδιῶται πού ἐμείναν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ θεαταί, τοὺς ὁποῖους εἴλυσαν ἐκεῖ τὰ προγράμματα. Καὶ ἔπειτα, εἰς τὸ βάθος, μόνος, χωρὶς ν' ἀναμιγνύεται μὲ τὸ πολὺ κοινόν, ἕνας πολὺ εὐμορφος κύριος, μὲ ἐξωτερικὸν πολὺ διακεκριμένον, τὸν ὁποῖον εἶχαν κατακοπῇ νὰ περιποιηθοῦν οἱ ὑπηρέται τοῦ καφενείου, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰς τὴν κομμοδόχην του τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν τοῦ παρασήμου.

Τέλος, ἡ αἴθουσα εἶχε παραγεμισθῆ πλέον. Κατὰ τὰς ὀκτώμισι ἀκριβῶς, ἡ παράστασις ἤρχισεν. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ἦτο μοναδική ὁ Γέρος, ἡ Μιρέττα, ὁ Πετρογιάννης, ἡ Μαργαρώ καὶ ἡ Γρατσιέλλα, ὅλοι κατεχειροκροτήθησαν μὲ τὴν σειρὰν των.

Ὁ θίασος παρετήρησεν ὅτι τὰ ἐνθουσιώδη ἐκεῖνα χειροκροτήματα ἦσαν κάποτε ἀσυγκρίτως ἡρεμώτερα παρὰ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν τῆς ἐμπορικῆς πανηγύριος. Δὲν ἐπέταξαν μπα-στούνια, οὔτε πορτοκάλια, οὔτε σιγάρα ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν διὰ νὰ συγχαροῦν τοὺς ἠθοποιούς: ἀλλὰ τὴν στιγμὴν πού τους ἐφώναξαν νὰ ἔβγουν πάλιν, καὶ ἡ αὐλαία ἐσηκώθη διὰ νὰ τους χειροκροτήσουν, ἡ Γρατσιέλλα καὶ ἡ Μαργαρώ εἶδαν νὰ σηκώνωνται ἀπὸ τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν θεατῶν δύο καρίτσια πολὺ γνωστὰ των. Ἐκρατοῦ-

— Καὶ οἱ ὑπηρέτες, θὰ τους πῆς νὰ φορέσουν τὰ καλά των!

— Ἐκτός ἂν ἔχουν καλλίτερα! ἀπῆντησεν ὁ ξενοδόχος, γελῶν μὲ ὅλην τὴν καρδίαν του.

Ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως εἶχεν ἔλθῃ. Τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ καφενείου. Τὰ φῶτα τοῦ προσκηνίου ἦσαν ἀναμμένα, ἡ αὐλαία ἦτο καταδιδασμένη, καὶ καθὲ στιγμὴν ἡ

σαν τὸ καθένα ἀπὸ ἑνα καλαθάκι ψάθι-
νο μὲ τριανταφυλλίαι κορδέλλαι καὶ γε-
μάτο μὲ ἄνθη. Τὰ ἐπρόσφεραν δέ, ἡ
μεγάλη εἰς τὴν Γρατσιέλλα καὶ ἡ μι-
κροτέρα εἰς τὴν Μαργαρώ :

— Μόνες μας τὰ ἐκάμαμε ! εἶπαν.
Οἱ μικροὶ ἠθοποιοὶ μας ἔδωσαν, τὴν
μεθεπομένην ἑσπέραν, τὴν δευτέραν των

σὰς εὐχαριστοῦμεν ! σὰς εὐχαριστοῦμεν !
Ὅλιγον ἀκόμη, καὶ θά του ἐσφιγγε
τὸ χέρι. Εὐτυχῶς ἡ αὐλαία ἔπεσαν ἐγ-
καίρως καὶ ἐχώρισε τοὺς καλλιτέχνας
ἀπὸ τὸν ὑπρέτην, ὁ ὁποῖος μόλις ἐ-
πρόφθασε νὰ τραυλίσῃ :

— Μὰ δὲν εἶνε ἀπὸ ἐμένα. . . εἶνε
ἀπὸ τὸν κύριόν μου !

Εἰς τὰ παρασκή-
νια οἱ ἠθοποιοί, ἐ-
κάθησαν νὰ θαυμά-
ζουσαν τὸ πανέρι καὶ
νὰ συζητοῦν ποῖος
ἄρα γὰ νὰ το ἔ-
στειλε. Ἡ Γρατσι-
έλλα ἔφαξεν εἰς τὰ
ἄνθη καὶ τὰ φύλλα
μήπως εὔρη κανὲν
ἐπισκεπτήριον.

Ἐπισκεπτήριον
δὲν ὑπῆρχεν. Ἄλ-
λὰ ὀλόγουρα εἰς τὸ
πανέρι, ἐπάνω εἰς
μῖαν κορδέλλα ἀπὸ
ἄσπρο ἀτλάζι, ἦ-
σαν μὲ χρυσὰ γράμ-
ματα τυπωμένα αἱ
τέσσαρες αὐτὰ λέ-
ξεις: *Τμὴ πρόστην ἔργασίαν.*

Οἱ ἄλλοι ἐκύτταξε τὸν ἄλλον μὲ
ἀπορίαν.

— Κάποιος πλούσιος θά το στέλνῃ.

κόσμον, εἶπεν ὁ καίμενος ὁ Γέρος, μὲ τὰ
μάτια δακρυμαμένα ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύ-
νην .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄
ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ παράστασις
ἦτο ἀκόμη λαμπροτέρα. Ὅταν εἶδαν οἱ
ἄλλοι θεαταί, ὅτι εἶχαν προσφερθῆ τό-
σον ὠραία ἄνθη εἰς τὸν παιδικὸν θίασον,
ἔκαμαν καὶ αὐτοὶ ὅ,τι ἠμποροῦσαν διὰ
νὰ ἐκφράσουσαν τὸν ἐνθουσιασμὸν των,
καὶ ἅμα ἔπεσαν ἡ αὐλαία, ἔστειλαν γε-
νικὴν παράκλησιν εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς νὰ
μείνουν μερικὰς ἡμέρας ἀκόμη νὰ παί-
ξουν. Ἦσαν εἰς τὰ παρασκήνια οἱ μι-
κροὶ μας φίλοι, ὅταν ἦλθαν νὰ τοὺς
παρακαλέσουν.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀκριβῶς, ἡ
Γρατσιέλλα ἔλεγεν εἰς τὸν καλὸν βιβλι-
οπώλην τοὺς φέδους της. Μετ' ὀλίγον,
θὰ ἦσαν ἠναγκαζόμενοι νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν
Λίλιν.

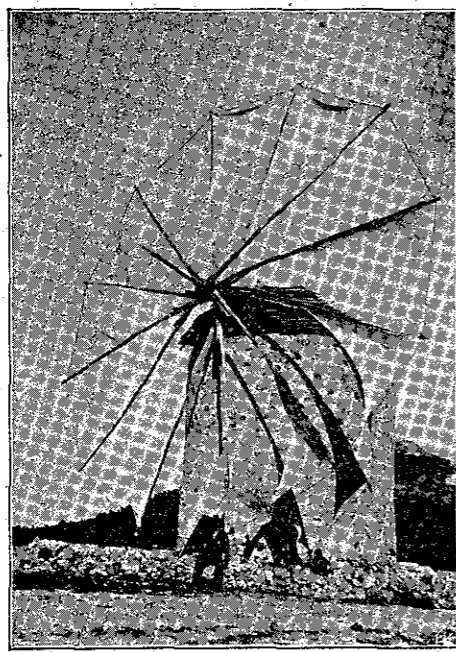
— Ἀδύνατον νὰ μείνωμεν περισσό-
τερον, εἶπεν ἡ Γρατσιέλλα μὲ ἕνα θλι-
βερὸν ἀνωσταναγμὸν ἑτελείωσε τὸ δρα-
ματολόγιόν μας. Καὶ ποῦ νὰ εὐρωμε
τώρα ἄλλα παιδικὰ ἔργα ; . . Ἐλάτε
λοιπόν, κύριε Λεμπέκ, αἰεὶς που εἰσθε
τόσο σπουδαζόμενος, δὲν μας γράφετε μίαν
κωμωδίαν ;

— Ἄ ! δὲν ἀρκεῖ ἡ σπουδὴ γι' αὐτὸ
τὸ πᾶγμα, καλὴ μου μικρούλα,
ἀπήντησεν ὁ βιβλιοπώλης χρειά-
ζεται καὶ φαντασία, κ' ἐγὼ δὲν
ἔχω ! . . .

— Καί, ἀνεῖχα ἐγὼ ; εἶπε μί-
α φωνὴ ἀπαλὴ καὶ ἀνδρική συγγρῆ-
νως, ἡ ἴποια ἠκούσθη ἔξωφρα ἀπὸ
τὰ παρασκήνια . . . Ἄν σας ἔφερ-
να ἐγὼ καμμίαν κωμωδίαν γραμ-
μένην εἰδικῶς γιὰ σὰς τοὺς τρεῖς ;

Ἡ Γρατσιέλλα τὰ ἔχασεν ἀπὸ
τὴν ἐκπληξίν της. Δὲν ἤξευρε τί
ν' ἀπαντήσῃ. Ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος
κύριος δὲν της ἦτο ἐντελῶς ἄ-
γνωστος. Καὶ αὐτὴ, ἡ μικρὰ ἠθο-
ποιός, εἶχεν ἀναγνώσῃ εἰς τὸ
πρόσωπον τοῦ θεατοῦ ἐκείνου μὲ
πόσην συμπάθειαν ἐκάθητο καὶ τὴν
ἤκουεν. Πόσον ἦτο καλὸν τὸ
βλέμμα του, σὰν νὰ της ἔλεγε :
« Ὁ ἄρρος ! . . . λαμπρὰ τὰ κατα-
φέρνεις ! » Καὶ ὅμως ἡ Γρατσιέ-
λλα δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὔρη λέξεις
διὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

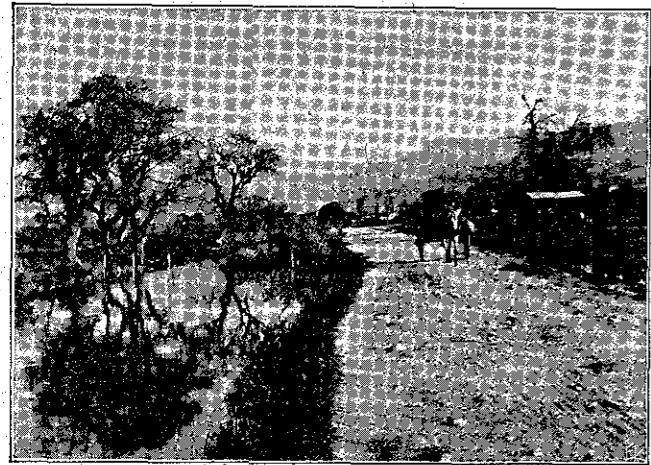
— Ἴδού, εἶπεν ἐκεῖνος ὁ κύριος,
χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἄλλας ἐξηγή-
σεις, — καὶ ἔδειξε μερικὰ χειρό-
γραφα χαρτιά. — Τὰ ἔγραφα ἀπόψε γιὰ
σὰς, καὶ ἤθελα σεῖς νὰ πρωτοπαίξετε
αὐτὴν τὴν παιδικὴν κωμωδίαν. Θά μου
ἐπιτρέψετε νὰ γίνω ἐγὼ ὁ προγυμνα-
στής σας ;
— Ἐλαψάν τὰ μάτια της Γρατσιέλλας,

ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Α. Κοκκώνης. — Α'. Βραβεῖον Μ. Διαγων. Φωτογραφίας

εἶπεν ἡ Μαργαρώ.
— Καὶ ἄνθρωπος πολὺ λεπτός, ἐπρό-
θεσεν ἡ Γρατσιέλλα, ἀφοῦ δὲν λέγει
τὸ ὄνομά του.
— Ἐγὼ φρονῶ πῶς εἶνε ἄνδρας !
Καὶ ἄνδρας μάλιστα ποῦ γνωρίζει τὸν

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΧΘΗΝ

Α. Κοκκώνης. — Α'. Βραβεῖον Μ. Διαγωνισμού Φωτογραφίας.

παραστάσιν, καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησαν
νὰ παριστάνουν ἡμέραν παρ' ἡμέραν.
Ἐκοπίαζαν πολὺ, ἐννοεῖται. Ἄλλὰ εἰς
κάθε παράστασιν, ἡ εἰσπραξίς ἦτο δι-
πλασιασά παρα τὴν προηγουμένην ἡμέραν.
ἠθοποιοί, ὑπηρεταί, ὅλοι ἐκέρδιζαν. Διότι
καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ καφενεῖου εἶχεν
« ἐξόδουσι » καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἐμάζευσαν
τοῦ κόσμου τὰ φιλοδωρήματα.

Τὸ κοινὸν δὲν ἐβαρύνετο καθόλου, ἂν
καὶ οἱ μικροὶ ἠθοποιοὶ εἶχαν ἐξαντλήσῃ
τὸ δραματολόγιόν των. Κάθε βράδυ,
νεοὶ θεαταί ἤρχοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ τα-
κτικοὶ θαμῶνες δὲν ἔλειπαν. Ἦρχετο
ἐπίσης ὁ εὐμορφος κύριος, τὸν ὁποῖον ἡ
Μαργαρώ εἶχε παρατηρήσῃ ἀπὸ τὸ
πρῶτον βράδυ ἤρχετο μάλιστα, κάθε
βράδυ, ἔστω καὶ δι' ὀλίγα λεπτά της
ῥας, καὶ ἔμνε πάντοτε ἀπόμακρα εἰς
τὴν ἰδίαν του γωνίαν

Ἐνα βράδυ, τὴν στιγμήν που ἐπιπτεν
ἡ αὐλαία εἰς τὸ τέλος μιᾶς πράξεως,
εἶδαν νὰ πλησιάζῃ ἕνας ὑπρέτης μὲ
οἰκιστολήν, μὲ χρυσὰ κομβία. Ἐκρα-
τοῦσεν ἕνα κανέρι μὲ ἄνθη τόσον μεγά-
λο, ὥστε μὲ κόπον τὸ ἐσήκωνε. Τὸ ἐπρό-
σφερον εἰς τὰς δύο νεκρὰς καλλιτέχνι-
δας, αἱ ὁποῖαι ἠναγκαζέθησαν νὰ βάλουν
καὶ αἱ δύο κατ' ὄλην των τὴν δύναμιν
διὰ νὰ το ἀνασηκώσουν. Ἡ Μαργαρώ
ἅμα εἰς ἐκεῖνον τὸν κομψὸν ὑπρέτην
μὲ τὰ χρυσὰ κομβία καὶ σειρήτια καὶ τὰ
ὕψηλά υποδήματα, τὸν ἐνόμισε πῶς ἦτο
κανένας ναύαρχος ἢ πρέσβυς. Καὶ τὸν
ἠεὐχαρίστησε μὲ συγκίνησιν πολλήν :

— Μὰ, εἶνε παραπολλὴ ἡ καλωσύνη
σας, κύριε, εἰσθε παραπολὺ εὐγενής' ὦ !

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 91 ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 2 Ἀπριλίου 1905, πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τρεῖς
φυλλαδίοις Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου ἐ. ἔ.
δημοσιευθειῶν 200 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως
ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ
ποσὸν τῶν ἀπογεγομένων ἐκάστῳ ἑνσημῶν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΣΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πύργος τῆς Πέτρας*, 172 [8Ε].
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὀλυμπιονίκης*, 156 [7Ε] — *Μαρουσία*, 131 [6Ε]. — (Ὁ Χια-
κὸς Φάρος, μὲ λύσεις 166 [8Ε]; τυχὼν Β' βραβεῖου εἰς τὸν 8ῖον Διαγωνισμὸν, — ὁ *Ἀτυχὴς*
Ὀνειροπόλος, μὲ λύσεις 162 [8Ε], τυχὼν Β' εἰς τὸν 81ον, — ὁ *Ραφαὴλ Ραφαήλ*, μὲ λύσεις
143 [7Ε], τυχὼν Α' εἰς τὸν 83ον, — ὁ *Θεοτιλομάγνης*, μὲ λύσεις 137 [6Ε], τυχὼν Β' εἰς
τὸν 89ον, — καὶ ὁ *Γεώργιος Σ. Πολυλάς*, μὲ λύσεις 133 [6Ε], τυχὼν Β' εἰς τὸν 89ον, τίθενται
ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Γλαῦξ τῆς Ἀθηνῶν*, 128 [6Ε]. — *Ὀδῆς*, 118 [5Ε]. — *Παύσιος Ι.*
Εὐαγγελιδῆς, 117 [5Ε]. — (Ὁ *Ἑλληνόπαις*, μὲ λύσεις 122 [6Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ,
ὡς τυχὼν ἤδη Γ' βραβεῖου εἰς τὸν 89ον Διαγωνισμὸν.)
- ΕΠΑΙΝΟΣ: *Γεώργιος Ι. Ἀγαπώσπου*, 110 [5Ε]. — *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης*, 103 [5Ε].
— *Μέλλων Διπλωμάτης*, 96 [4Ε]. — *Σεπασμένος Ἀδόφος*, 93 [4Ε]. — *Ἐαρινὴ Ἐσπέρα*,
92 [4Ε]. — *Χρῆστος Ζερβός*, 77 [3Ε]. — *Τριανταφυλλίνα Ἀγρούλα*, 69 [3Ε]. — *Νοητὸς*
Ἥλιος, 59 [2Ε].
- ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Παρήγορος Ἀγγελοῦ*, 57 [2Ε]. — *Ναυικά*, 31 [1Ε]. — *Ἀνδρόνικος*, 30 [1Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΣΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀμίμητος Γεωλοποιός*, 174 [8Ε].
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λαμπρὸς Καθαροδός*, 166 [8Ε] — *Κροδίη*, 140 [7Ε]. — (Ὁ
Δικέφαλος Ἀετὸς, μὲ λύσεις 171 [8Ε] τυχὼν Β' βραβεῖου εἰς τὸν 85ον Διαγωνισμὸν, — τὸ
Χειμῶναθον, μὲ λύσεις 170 [8Ε] τυχὼν Β' εἰς τὸν 85ον, — ὁ *Ὤκυπτος Ἀχιλλεύς*, μὲ λύ-
σεις 167 [8Ε], τυχὼν Β' εἰς τὸν 89ον, — καὶ τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*, μὲ λύσεις 147 [7Ε], τυ-
χὼν Β' εἰς τὸν 84ον, τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἑλκικρινὸς Κώδων*, 138 [6Ε]. — *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας*, 138
[6Ε]. — *Ρεμβασιμὸς*, 137 [6Ε].
- ΕΠΑΙΝΟΣ: *Χωρικὴ Ρουμανίς*, 135 [6Ε]. — *Δάσος Φονίκων*, 135 [6Ε]. — *Ἀγκυρα τῆς*
Σωτηρίας, 123 [6Ε]. — *Ὀχρὸν Ἀμάραντον*, 115 [5Ε]. — *Δοῦξ τῆς Καρότου*, 115 [5Ε].
— *Μπάτης τοῦ Σαρωνικοῦ*, 113 [5Ε]. — *Ἀντίβας ὁ Καρχηδόσιος*, 106 [5Ε]. — *Αἰοδὸς*
τῆς Φλωρεντίας, 100 [5Ε]. — *Πτερὸν τῆς Μελλοσῆς*, 100 [5Ε]. — *Ἐρυθροδερμὸς*, 90 [4Ε].
— *Δατάνα*, 89 [4Ε]. — *Ἀστὴρ τῆς Θάσου*, 85 [4Ε]. — *Ἀρχιζιζάνιον*, 81 [4Ε]. — *Φιλό-
χλωρη Δαφνούλα*, 75 [3Ε]. — *Ὀβρὸς τοῦ Μονοσπράνου*, 70 [3Ε]. — *Φίλημα τοῦ Κύματος*,
69 [3Ε].
- ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἡγεμὸν τοῦ Φωτός*, 54 [2Ε]. — *Σημεῖα τοῦ Φωτός*, 49 [2Ε]. —
Κωνστ. Α. Γαρυφάλου, 45 [2Ε]. — *Χρυσόπτερος Ἀγγελοῦ*, 41 [2Ε]. — *Ὀνειρον Θεοφάνης*
Νυκτός, 36 [1Ε]. — *Ἀετιὴ Νύξ*, 36 [1Ε]. — *Ἑλληνικὸν Γυμνασίον*, 36 [1Ε]. — *Φοδὴ*
τῆς Χίου, 35 [1Ε]. — *Ἄδων Ἥλιος*, 35 [1Ε]. — *Ψάρι τῆς Σηράς*, 35 [1Ε]. — *Αλαργίας*, 35 [1Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΣΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀραβικὸς Ἴππος*, 179 [8Ε].
  - ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κινέζικη Κοκοῖδα*, 173 [8Ε]. — *Ἄλλιος Ἀριστάκης*, 168 [8Ε].
  - ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σανθὸς Βοσκός*, 164 [8Ε]. — *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων*, 105 [5Ε]. —
Ἄρης, 91 [4Ε]. — (Ὁ *Ναύαρχος Νέλιων*, μὲ λύσεις 132 [6Ε], τυχὼν Γ' βραβεῖου εἰς τὸν
89ον Διαγωνισμὸν, — τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*, μὲ λύσεις 131 [6Ε], τυχὼν Γ' εἰς τὸν 85ον,
— καὶ ὁ *Πορπαῖος Ἐρμῆς*, μὲ λύσεις 97 [4Ε], τυχὼν Β' εἰς τὸν 89ον, τίθενται ἐκτὸς Δια-
γωνισμοῦ.)
  - ΕΠΑΙΝΟΣ: *Πτερωτὴ Καρδιά*, 72 [3Ε]. — *Ἀγαπητὸ Ἀγγελουδὶ*, 71 [3Ε]. — *Ἐπανος*
τῆς Ἀγγλίας, 54 [2Ε]. — *Δωδωναῖος*, 50 [2Ε].
  - ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κλέων Β. Παράσχου*, 42 [2Ε]. — *Παῖδι τῆς Καρδιάς*, 40 [2Ε]. —
Μικροῦτσιος, 30 [1Ε]. — *Μικρὸς Ἀσβὸς*, 27 [1Ε]. — *Ἄννα Σ. Μαλλίδου*, 25 [1Ε].
- ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις, ἀνακίξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀετὸς τῆς Μα-
κεδονίας*, 14. — *Ἄλφα-Βῆτα*, 14. — *Παρ. Ι. Ἀγαπώσπου*, 8. — *Ἀδοκίμειλλον*, 18. — *Ἀν-
δρείος Ἀνδρείος*, 6. — *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ*, 16. — *Ἀνθοῦσα Νεότης*, 5. — *Ἀπόγονος τοῦ*
Μ. Ἀλεξάνδρου, 15. — *Βασιλεὺς Ἀντωνιάδης*, 27 [1Ε]. — *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*, 9. — *Ἐμ-
ρα τῆς Νυκτός*, 18. — *Διογένης ὁ Σινοπεύς*, 18. — *Δοῦξ τοῦ Πομπυλοχρῶν*, 6. — *Ἐρμῆς*
Ἀοχιφόντης, 14. — *Ζαχαρίας Καβιτουλίνος*, 16. — *Πουχὸς Ἀβάβος*, 13. — *Θαλάσσιος*
Ἀφρός, 10. — *Κυρίαρχος Ἀστὴρ*, 8. — *Λάμπις τοῦ Ἥλιου*, 4. — *Λεῖριον*, 14. — *Νικ. Ἥλ.*
Διακόπουλο, 2. — *Βενετσιάνα Μαρούσπου*, 7. — *Ἰωάν. Γ. Μουρατίδου*, 1. — *Γεώργ. Ι. Οἰ-
κονομίδης*, 7. — *Θεμιστοκλῆς Σ. Παπαδόπουλος*, 15. — *Καλὴ Ι. Παταϊωάννου*, 7. — *Πόν-
τος*, 11. — *Προμηθεὺς Δεσμώτης*, 10. — *Πύργος τοῦ Ἀγγέλου*, 10. — *Ρομαντικὴ Τσαγ-
γαδιώτισσα*, 6. — *Σίφνος*, 4. — *Στρατηγὸς Μπουλλέας*, 14. — *Συριανὴ Ἀκτιὴ*, 18. —
Ταπεινὸ Γλασμί, 16. — *Ταχυπύτος Ἀχιλλεύς*, 2. — *Τεμεσοβάνων Ἀδερφίνος*, 5. — *Φω-
στὴρ τῆς Ἀθήνης*, 11. — *Χρυσὴ Πτελοῦδα*, 1. — *Χρυσὸς Ἄδων*, 7.
Σημειώσεις. — Λύσεις σταλεῖσαι μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ἢ ἄνευ ὀνόματος καὶ ψευ-
δωνυμοῦ, ἀπεκλείσθησαν.

καὶ ἐστράφησαν πρὸς τὸν σύμβουλον καὶ
προστάτην της' ἀλλὰ καὶ ὁ κύριος ἐκεῖ-
νος εἶπεν εἰς τὸν κ. Λεμπέκ.

— Εἰσθε, ὡς φαίνεται ὁ προστάτης
αὐτῶν τῶν παιδιῶν, κύριε' σὰς παρακα-
λῶ λοιπὸν ν' ἀναγνώσετε τὸ ὄνομά μου
ἐδῶ: ἴσως δὲν σας εἶνε ἄγνωστος.

Ὁ κ. Λεμπέκ ἔρριψε τὸ βλέμμα εἰς
τὸ ἐπισκεπτήριον, τὸ ὁποῖον τῶ ἐδίθη,
καὶ ἀνέγνωσεν: « ὁ Κόμης Κ. . . »

Ἀμέσως ἐχαίρεισεν τὸν ξένον μὲ πολ-
λὸν σεβασμὸν, καὶ εἶπε.

— Εἶμαι βιβλιοπώλης, κύριε, καὶ
δι' αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ νὰ βλέπω τὸ ὄ-
νομά σας, καὶ συχνὰ ἐκρίτησα τὰ βι-
βλία σας εἰς τὰ χέρια μου. Δὲν ἐφαντα-
ζόμην ὅμως ὅτι θὰ εἶχα σήμερον τὴν τιμὴν
νὰ γνωρίσω ἐδῶ προσωπικῶς ἕνα ἀπὸ
τοὺς πρώτους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας.

— Ὡς συγγραφεὺς λοιπὸν, κύριε,
ἐπιθυμῶ νὰ σας κάμω μίαν παράκλη-
σιν. Οἱ θεαταί περιμένουν ἀνυπομένως
ἀπάντησιν εἰς τὴν αἰτησίαν των, κ' ἐγὼ
τοὺς ἐβεβαίωσα ὅτι θὰ εἶνε ἱκανοποιητι-
κὴ Στείλατέ τους τὴν δεσποινίδα Γρα-
τσιέλλα νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ τὴν καλὴν
εἶδησιν, κ' ἐγὼ θὰ χαρῶ πολὺ.

— Τρέχω ἀμέσως, κύριε, εἶπεν ἡ
μικροῦλα καλλιτέχνις μὲ μίαν ὑπόκλι-
σιν, ἡ ὁποία ἐξέφραξε τὴν εὐγνωμοσύ-
νην της.

Καί, γεμάτη ἀπὸ συγκίνησιν διὰ τὰ
λόγια ποῦ ἤκουσε πρὸ ὀλίγου, μεθύου-
σα ἀπὸ τὴν χαρὰν της, διότι τὴν ὑπε-
στήριζαν καὶ τὴν ἐνεθάρρουν μὲ αὐτὸν
τὸν τρόπον, ἡ Γρατσιέλλα, ἐν τῷ μέσῳ
τῶν χειροκροτημάτων τοῦ πλήθους ἀ-
νήγγειλεν ὅτι: « Ὁ παιδικὸς θίασος ἀπε-
φάσισε ν' ἀναβάλλῃ τὴν ἀναχώρησίν του. »

Χωρὶς ἀναβολὴν, ἐκείνην τὴν ἑσπέ-
ραν, εἰς μίαν ἰδιαιτέραν αἴθουσαν τοῦ
ξενοδοχείου, ὁ κόμης Κ. ἀνέγνωσε τὸ
ἔργον του εἰς τὸν κ. Λεμπέκ καὶ εἰς
ὅλον τὸν θίασον. « Ἡ Βαπτιστικὴ τῆ:
Νεράϊδα: » ἀνεκηρύχθη ἀριστούργημα,
καταλληλότατον διὰ τὰ πρόσωπα τοῦ θιά-
σου. Ἡ Γρατσιέλλα θὰ ἔκαμνε τὴν νε-
ραΐδαν, ἡ Μαργαρώ τὴν βαπτιστικὴν,
καὶ ὅλοι θὰ εἶχαν μέρος, ὡς καὶ ἡ Μι-
ρέττα ἀκόμη. Ὁ νέος προστάτης θ' ἀ-
νελάμβανε ν' ἀγοράσῃ τὰς στολὰς. Καί,
μὲ τὸν ἴδιον συγγραφεῖα ὡς προγυμνα-
στήν, μὲ τὸ ἐνδοξὸν ὄνομά του γραμμέ-
νον ὀλογράφως εἰς τὰ προγράμματα, ὁ
θίασος τοῦ «θεατρίδου τοῦ Χρυσοῦ Λε-
οντος» εἶχεν ἐξησφαλίστην ἰθαμβευ-
τικὴν ἐπιτυχίαν.

Αἱ δοκιμαὶ ἐκρίτησαν πολλὰς ἡμέ-
ρας. Εἰργάσθησαν ὅλοι χωρὶς διακοπὴν
καὶ μὲ ζέσην, διότι ὁ συγγραφεὺς, διευ-
θυντὴς καὶ προγυμναστής συγχρόνως, δὲν
ἤθελε ν' ἀπέστῃ νὰ παίξουν τὸ ἔργον του
πρὶν το μάθουν εἰς τὴν ἐντέλειαν.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κατ' Α. Λατοῦς]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ 1ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

— αρχομένου του 28ου έτους —

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ :

'Εσωτερικού :		'Εξωτερικού :	
'Ετησία	δρ. 8.—	'Ετησία	φρ. χρ. 10.—
'Εξάμηνος	" 4,50	'Εξάμηνος	" " 5,50
Τρίμηνος	" 2,50	Τρίμηνος	" " 3.—
Τὸ φύλλον	" —,20	Τὸ φύλλον	" " —,20
Φύλ. προηγ. ἐτῶν	—,25	Φύλ. προηγ. ἐτῶν	—,25

186 Ἀλληλογραφίαν φύλλου 43

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΩΝ

41. — 'Ο Φαίνον, ἀπὸ τὸν Βόλον, μὲ συσταθὲν ἄριστον καὶ φιλοπόνητον παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀσάκις εὐρίσκει κανὲν φύλλον Διαπλάσεως εἰς τὸ σπιτί τοῦ Φαίνωνος, τὸ διαβάσει τρεῖς-τέσσαρες φορές καὶ δὲν τὸ χορταίνει. «Ὁ καμὴ λοιπὸν πολὺ καλὴν πράξιν ὅπως τὸ ἐγγράψῃ.

Ἡ Ἀφρα [ΕΕΕ] μὲ ἔστειλε δὲ τὸν δρασμάς καὶ ἐνέγραφα τὴν ἀποκρίσιν, τὴν συσταθεῖσαν προχθὲς ὑπὸ τῆς Λατανίας (ἀριθ. 40.) Εὐγε εἰς τὴν καλὴν μου Ἀφραν, καὶ τὰς θερμότητας εὐχὰς μου διὰ τὰ γενεθλῖά της.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας τῶν πρὸς δημοσίευσιν.

Ἡ δημοσίευσίς τῶν Ἀποτελεσμάτων μᾶς ἔπιασε τὸν τόπον τῆς Ἀλληλογραφίας, καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτῆς τῆς Ἰθδομάδος — καὶ ἔλαβα πάρα πολλάς, — θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές... ἂ, ἔγω πάλιν τόπον.

Ὡς συνιστᾷ τὸ νέον μὲ διήγημα τὸ «Κανόνι», τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημερινὸν φύλλον καὶ θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους τοῦ ἔτους. Εἶνε χαριτωμένον, ἀστεϊάζον, ἐξυμνάζον, καὶ ἐλπίζω νὰ σὰς ἀρέσῃ ὅσον καὶ ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος «Μικροὶ Ἀκλόουθι τοῦ Ἀρκανίου».

Ἀπὸ τῶν σωρῶν τῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἄξιαι Εὐσημῶν, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκην ἐκτενοῦς ἀπαντήσεως, ἀναφέρω ἔδω ὅσα μὲ ἐπιτρέπει ὁ χώρος: Μικρὰ Βιολίστρια [ΕΕ], Ἀργυρὰ Πανσέληνος [Ε], Π. Χ. (αὐτὸ, λέγει, δὲν σημαίνει πρὸ Χριστοῦ, ἀλλὰ Παιδικὴ Χαρὰ [4Ε]), Χριστιανὴ Παρθένος [ΕΕ], Λευκὸν Ρόδον [ΕΕ], Σεληνολάτεις [ΕΕΕ], Σανθὴ Φοῖβη [ΕΕ], Μέλλον Διλωμάτης [5Ε], Μικρὸς Λέσβιος [ΕΕ], Δούκισσα τῶν Σαλώνων [ΕΕΕ], Ἀρμα τῆς Νίκης [ΕΕΕ], Ὑπερ Παιτρίδος [ΕΕΕ], Ἐρυθρὸν Προσωπίδιον [6Ε].

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μαθαθοδορόσιον (χωρὶς ἀρχικά) καὶ Μετανάστην (Α. Μ. ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ μὲ στείλῃ 10 φρ. δι' ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σου, — ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, — πρὶν ἰδῆ τὴν σχετικὴν εἰδοποίησιν περὶ τῆς αὐτήσεως τῆς συνδρομῆς! δὲν εἶνε περιεργὸν αὐτό.)

Ἄλλαγαί Ψευδωνύμων: Πλοίαρχον Γκραν (★) αἱ προτάσεις σου ὅτι δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Κυανόλευκος Σημάλια.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξουν: τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς μετὰ τὴν Ναυσικάν, Μικρὸν Λέσβιον, Σημάλιον τῆς Ἐλευθερίας, Ὑπερ Παιτρίδος καὶ Λαμπρὸν Κιθαροδόν —

ὁ Ἀμύμητος Γελοτοπιὸς μετὰ τὴν Ἐφεσίαν Ἀρτέμιδα — ὁ Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης μετὰ τὸν Ἄλιον Ἀριστείδην, Ἀρην, Ὠραίαν Ἐλλάδα καὶ Προτομαγίαν — ἡ Νηρηΐς τῶν Ἀργυράων μετὰ τὴν Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ, Κυρία Σκαρφολόστραν, Νυμφαίαν τοῦ Παμίσσον, Μικροῦλαν Ἀρσακεία καὶ Μικρὰν Ἀτίδα — ἡ Μικρὰ Βιολίστρια μετὰ τὸ Ἀρροστεφανωμένο Κύμα, Ἐραστὴν τῆς Σελήνης καὶ Θεάν τῆς Ἐλπίδος — ἡ Ἀργυρὰ Πανσέληνος μετὰ τὴν Γόνδολαν τῆς Βενετίας, Ἐραστὴν τῆς Σελήνης, Φίλην τῶν Ζῶων καὶ Ναυτοπόδιον τοῦ Μυσολογίου — ἡ Παιδικὴ Χαρὰ μετὰ τὸ Ἀταβύριον Ρόδου — ὁ Οὐλυμπιονίκης μετὰ τὴν Δούκισσαν τῶν Σαλώνων, Ἄγγελον τῆς Ἀράλης, Σιγὴν τοῦ Ἄσσου, Τογγοῦστραν καὶ Ζηλιαρογάταν — ἡ Γόνδολα τῆς Βενετίας μετὰ τὸν Ὑπερῆφανον Νέον, Πιπρὸν τῆς Αἰγύπτου, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας καὶ Καοδιόνωστρον — Ἐλιόνη ἢ Ἀθηνά μετὰ τὸν Βρυχώμενον Λέοντα, Νηρηϊάν, Βασίλισσαν τῶν Μηχανῶν, Νόρκισσον καὶ Ἀραμὴν — ὁ Ὀγρος τοῦ Μοσσοπορόν μετὰ τὴν Μαρίαν τῶν Μεδίκων, Μυθρον Ἀετόν, Ὑμνίστην Ἀετόν, Ἀετόν τῆς Μακεδονίας καὶ Χουσοπέτρωνον Ὀνειρον — τὸ Ἀγαπητὸ Ἀγγελοῦδι μετὰ τὸ Πα δὲ τῆς Κροάτιας, Ἄγγελον τῆς Νίκης, Πύργον τῆς Πέτρας καὶ Πύργον τῆς Ἐλευθερίας — τὸ Λεσβιανὸν Ἄνθος μετὰ τὸν Ἀετόν τῆς Ἐρῆμου, Ἀταβύριον Ρόδου, Ἀκακίαν, Πειραϊκὴν Ἀκρὴν καὶ Νουσταλγόν Ἑλλάδα — ἡ Ἀλώπηξ τῆς Μουτιλίνης μετὰ τὸν Λεσβιανὸν Ἄνθος, Γλυκεϊάν Ἀνάμνησον, Ζακλίδα καὶ Κίτρινον Ντόμινο — ὁ Ἐρυθρόδεμος μετὰ τὸν Ταπεινὸν Ἴον, Νῆσον τῶν Φαίλων, Οὐμιχλώδη Ψυχὴν, Μικρὸν Λέσβιον καὶ Ἀνεμώνην τῶν Παρθένων — τὸ Ἀρμα τῆς Νίκης μετὰ τὴν Παιδικὴν Χαρὰν, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Ἀγαυραν τῆς Σαυηρίας καὶ Ἀφραν — ἡ Πειραϊκὴ Ἀκρὴ μετὰ τὸν Δούκα τοῦ Ποντικιοχοροῦ, Ἀρμα τῆς Νίκης καὶ Σανθὴν Φοῖβην.

Ἡ Διαπλάσις ἀπὸ τῆς τοῦ φίλου της: Κυρία Σκαρφολόστραν [ΕΕ] ὁ λογαριασμὸς σου δὲν εἶνε σωστὸς 2,360 εἶνε μόνον οἱ ἐτήσιοι συνδρομηταί, οἱ πληρωσάντες μέχρι 15 Ἰανουαρίου ἀμὴ οἱ ἐξάμηνος; οἱ τρίμηνος; οἱ ἐγγραφεύς μετὰ τὴν 15 Ἰανουαρίου; Χίονα τοῦ Ταυρῆτος [Ε]. ὄχι, ἡ Βύρφημος Μυσία δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ἄθρον: ὁ Πρῶτος ὁ Νίκιος εἶνε βιβλίον ποῦ δὲν πρέπει νὰ μετῆ Ἑλληνοῦται, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ τὸ ἔχη διαβάσει! Μουσουργόν (καὶ πρέπει νὰ τὸ κατορθώσῃ!) Γλωσσοκοπάναν, Κόρην τοῦ Στυμμῶνος κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3. Ὀκτωβρίου θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Νοεμβρίου Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διὰ τὴν γράφωμ τὴν λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζομένων, κατέταται ἐν τῷ Ἰαφεῖ μὲ εἰς φακέλλου, ὃν ἔκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμὰς φρ. 1

515. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε ζῶον Πού τῆ εἰς ἄλλους τόπους. Τὸ δεύτερον μου ἀνθὴ Τερπνὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἄν τὰρα ἐπιμένῃς. Ὡ φίλε, νὰ με λύσης. Εἰς τὴν Μακεδονίαν. Τὸ διον νὰ ζητήσης.

Ἐπιτέλει ὑπὸ τοῦ Κρίνου τοῦ Ἀγγέλου.

516. Ἄνιγμα.

Ἄν εἶσαι, λυτὰ μου, κατὰ Μιὰ πόλι ἀμέσως κάνεις. Ἄν ὅμως εἶσαι ἀσθενής... Τὸν κόπο σου τὸν χάνεις.

Ἐπιτέλει ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἀχιλλεύς.

517. Δημῶδες Ἄνιγμα Ἄσπρος κάμπρος Μαύρα γίδα Καὶ χαρὰ στον τὸν τσομπάνη Πού τὰ βόσκει — Τί εἶνε; Ἐπιτέλει ὑπὸ τοῦ Λουκῆ τοῦ Ποντικιοχοροῦ.

518. Δικτυωτόν. ★ ★ ★ ★ ★ = Πόλις τῆς Ἰταλίας. ★ ★ ★ ★ ★ = Πρῶν Βασίλισσα. ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος ἥρως. ★ ★ ★ ★ ★ = Κάτοικος χώρας ἑλλην.

Ἐπιτέλει ὑπὸ τοῦ Ἐνδοξοῦ Μυσολογίου.

519. Κυβόλεξον ἐξ ἀναγραμματισμοῦ. Αἱ ζητούμεναι κατωτέρω λέξεις, ἀναγραμματιζόμεναι, ἀποτελοῦν κατὰ σειράν Κυβόλεξον: 1, Σπλάγγον. 2, Μέρου τοῦ λόγου. 3, Εἰδος ἀμάξης. 4, Νῆσος ἔνδοξος.

Ἐπιτέλει ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Ἀράπη.

520-523. Κεχυρμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα θεῶν. 1. — Ἐμαθα δτι σύ ἐξευξες τὴν ἄμαξαν. 2. — Ὁ Ἄρης δὲν εἶνε ἐκ τῶν ζητουμένων. 3. — Κακολογίαν ἀπόφευγε. 4. — Θά σου ἔγραφα ἂν ἡ Ὀφείλια ἤρχετο.

Ἐπιτέλει ὑπὸ τοῦ Ἡλεκτρικοῦ Λούδοις.

524. Φωνηεντόγραφισμετ' Ἀκροστιχίδος. Τῆ παρεμβολῆ ἐνός φωνηέντου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, ὁσάδεποτε φορές ἐπανλαμβάνομένου, εἰς τὰ κάθετι σύμφωνα, — ὡν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, — σχηματίζονται ἑπτὰ λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νὰ σχηματίζου ἀρχαῖαν πόλιν:

ομ - κλισ - ζο - ονο - μορι - μο - χρσο

Ἐπιτέλει ὑπὸ τοῦ Ἀρκανίου.

525. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς. Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν πόλιν τῆς Παλαιστίνης, καὶ δεύτερα Μούσαν, καὶ τὰ τρίτα ἀνωτονιαν: 1, Ἐροπόρος. 2, Ἀρχαία πόλις. 3, Ἀπόστολος. 4, Πάππας. 5, Θεά.

Ἐπιτέλει ὑπὸ τοῦ Χειμωνιάδου.

526. Ἑλλητισσοῦμφωνον. ευοια - η - ευε - ηροσε

Ἐπιτέλει ὑπὸ τῆς Κροάτης.

527. Γρίφος. ἔκ

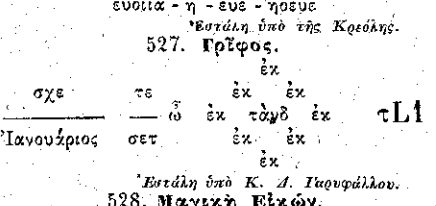
οχε — τε — ἔκ — ἔκ

— ὦ — ἔκ — τὰρ — ἔκ — τλι

Ἰανουάριος — σετ — ἔκ — ἔκ

Ἐπιτέλει ὑπὸ Κ. Α. Ἰανουάριου.

528. Μαγικὴ Βικίων. Ἐπιτέλει ὑπὸ Κ. Α. Ἰανουάριου.

Ἐπιτέλει ὑπὸ Κ. Α. Ἰανουάριου.

— Ποῖος με φωνάζει σ' αὐτὰ τὰ ἄγρια βουνα;... Ἄκουσα τὸνομα μου, ἀλλὰ δὲν βλέπω κανένα...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μὲς λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάγιτος φρ. 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λεγόμεναι τῶν 10 πληροῦσαι ὡς νὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Ἠλὼ δτι ἤλλαξα ψευδώνυμον πρὸ πολλοῦ. — Κοκκινωκοῦφης. (Ε, 128)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα ἀληθεῖ παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:

'Ετησία... δρ. 7.— 'Ετησία φρ. χρ. 8.—
'Εξάμηνος... " 4.— 'Εξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος... " 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 45. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15. ΦΥΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ: Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30] Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐρυθρίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Ἐτος 27ον.— Ἀριθ. 47

Περίοδος Β'. — Τόμ. 12ος Ἐν Ἀθήναις, 22 Ὀκτωβρίου 1905

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

Ἐν τῷ μεταξῷ ἡ Ἀγλαία ἔρριπτεν ἐναγωνία βλέμματα εἰς μίαν θέσιν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἡ θέσις τοῦ ἀπολωλότος υιοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἔμεινε κενὴ ἐπίσης. — Ἄν ἐπήγαίνα νὰ φωνάξω τὴν Ἀσπασίαν; — ἐτόλμησε τέλος νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πατέρα της.

Ὁ κ. Πεντεπῆς ἐστήριξε τὸ ποτήρι του, τὸ ὁποῖον ἦτο γεμάτο με μισόβουνο κρασί, ἐσκούπισε με ἐπισημότητα τὰ μουστάκια του καὶ τὰ γένεια του, καὶ εἶπε:

— Πήγαίνα νὰ τὴν φωνάξῃς σοῦ πο ἐπιτρέπω. Ἡκούσθη ἡ φωνὴ τῆς Ἀγλαίας εἰς τὸν διάδρομον, καὶ ἔπειτα ἡ ἀπάντησις τῆς Ἀσπασίας:

— Μιὰ στιγμή, σιάνω τὰ μαλλιά μου. — Σιάνει τὰ μαλλιά της, ἐπανελάβε μειδιῶν ὁ κ. Πεντεπῆς; πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ τα τελειώσῃ, δὲν εἶν' ἔτσι, Θεοδώρα;

Ἡ κυρία Θεοδώρα δὲν ἀπήνησεν οὔτε μετὰ τὸ νεῦμα οὔτε μετὰ τὸ στόμα. Ἐκύτταξε τὸ βάθος τοῦ πιάτου της, καὶ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ἔβλεπε ἕνα ράγισμα νωπὸν ἀκόμη. Ἄν ἡ περίστασις ἦτο διαφορετικὴ, ἡ Ἀσημίνα, ἡ μία καὶ μόνη ὑπηρετρία τοῦ σπιτιοῦ, θὰ ἐτραβοῦσε τῶν παθῶν της τὴν τάρραχον Ἄλλα σήμερον δὲν ἤμποροῦσε νὰ γίνῃ λόγος παρὰ διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἀριστείδη της. Καὶ ἡ κυρία Πεντεπῆ, μετὰ τὴν ἀπελπίσιν της, ἐσκέπετο μὴπως τὸν ἐσκότωσε κανένα αὐτοκίητον, μὴπως τὸν ἐκοῦσεν ὁ τροχιόδρομος, μὴπως τὸν ἐσκότωσε κανένα «κάρρον

ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαύνον», ὅπως γράφουσι αἱ ἐφημερίδες; μὴπως τὸν ἔπιασαν εἰς καμμίαν διαδήλωσιν, μὴπως τὸν ἐδόλοφόνησε κανένα κακὸς συμμαθητῆς του, ἢ μὴπως ἐπήγε κ' ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ ἀέτωμα τοῦ Παρθενῶνος διότι ἐπήγε ὀ εἰς τὰ Λατινικά... Ἐἶχεν ἀφήσῃ ἀθικτον τὸ βραστό της καὶ ἦτο διατεθειμένη νὰ μὴν ἐγγίσῃ

Ἐξεδίπλωσε τὴν πετσέταν της μετὰ χαριτωμίαν χαριτωμένην. — Ἄχ! καλέ μου μπαμπά... ἄχ! ἀγαπητῆ μου μαμμά, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Τὰ μαλλιά μου δὲν στέκονται! Δὲν ἐννοοῦν νὰ κατσαρωθῶν, τὰ εὐλογημένα! Ἐλάμα ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας, ὡς τοῦ νὰ κάμω μία μπουκλα! Ἄ! μὰ εἶνε ἀνυπόφορα!

Ἐἰσήλασεν ἡ Ἀσπασία, μετὰ τὸ καναρί φέρμα της. (Σελ. 369, στήλ. β'.)

Καὶ ἐφίλησε τὸν παρακαθήμενόν της, τὸν μικρὸν Ἀριστόδημον, ἐνῶ συγχρόνως ἔβαζε (κανεῖς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὸ διατί) κατὶ χάχανα, ποῦ ἐχάλασεν ὁ κόσμος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Βραχεία παρέκβασις διὰ τὴν δεσποινίδα Ἀσπασίαν Πεντεπῆ.

Ἡ δεσποινὴς Ἀσπασία Πεντεπῆ ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν ἡ ἀδελφὴ της Ἀγλαία δεκαοκτώ ἡ Μαριάνθη δεκαπέντε, ὁ Ἀριστείδης δεκατριῶν καὶ ὁ μικρὸς Ἀριστόδημος ἕξι.

Ὁ πρωτότοκος υἱός, ὁ Ἀριστογείτων, ἡλικίας εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, δὲν ἔμεινε μαζὶ με τοὺς γοεῖς του. Ἦτο ζωγράφος, σχεδιαστής, ξυλογράφος, χαλκογράφος, τσιγκογράφος, ὀλίγον τι γλύπτης καὶ ἐν ἀνάγκῃ μηχανικός καὶ ἀρχιτέκτων, εἶχε δὲ τὸ ἐργαστήριόν του ἐξῶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, μετὰ ξῦ Γαργαρέττας καὶ Καλλιθέας.

Περὶ τὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἡ δόξα τοῦ ἀρσενικοῦ μέρους τῆς οἰκογενείας Πεντεπῆ.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀσπασίας ἦτο ἡ θηλυκὴ δόξα της. Εἶχε καὶ αὐτὴ μάθη ὁ-